

Noi credem în Isus

LECTIA
UNU

RĂSCUMPĂRĂTORUL

THIRD MILLENNIUM
MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte efecace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Veșnicia.....	1
A. Divinitatea	2
1. Declarațiile explicite	2
2. Vechiul Testament	3
3. Atributele divine	3
B. Sfânta Treime	4
1. Relațiile ontologice	5
2. Relațiile economice	5
C. Sfatul	6
III. Creația	9
A. Săptămâna creației	9
B. Căderea omenirii	12
1. Consecințele personale	13
2. Consecințele universale	17
3. Speranță pentru omenire	19
IV. Răscumpărarea.....	20
A. Motivul	21
1. Sfânta Treime	21
2. Creația	22
3. Credincioșii	23
B. Promisiunile	24
C. Lucrarea	26
1. Inaugurarea împărăției	26
2. Ascultarea	27
3. Învierea	29
4. Înălțarea	29
V. Desăvârșirea.....	30
A. Întoarcerea lui Isus	31
B. Evenimentele	31
1. Învierea generală	32
2. Judecata de apoi	32
3. Înnoirea creației	33
C. Rezultatele	35
1. Slava lui Dumnezeu	36
2. Bucuria răscumpărării	38
VI. Concluzie	39

Noi credem în Isus

Lecția întâi

Răscumpărătorul

INTRODUCERE

Există o poveste despre un băiețel care a construit o barcă de jucărie. A pictat-o cu mare grijă și i-a făcut niște pânze mici. Când a fost gata, i-a dat drumul pe un pârâu. Barca a plutit cu ușurință o vreme, însă după aceea a fost luată de curent. Băiatul și-a căutat barca pierdută, însă nu a mai găsit-o. După o vreme, a fost surprins să-și vadă bărcuța în vitrina unui magazin. A intrat grăbit înăuntru și a zis: „Barca din vitrină e a mea!” Vânzătorul i-a răspuns: „Îmi pare rău fiule, dar va trebui s-o plătești.” Băiatul a lucrat săptămâni în șir ca să strângă bani să-și răscumpere barca. Plecând din magazin cu barca în brațe, i-a spus: „Bărcuțo, acum ești iarăși a mea. Eu te-am făcut, te-am căutat și te-am răscumpărat.”

Din multe puncte de vedere, relația dintre Isus și poporul Său este similară celei dintre acest băiețel și barca lui. Fiul lui Dumnezeu ne-a creat, dar noi am rătăcit în păcat și ne-am pierdut. Însă El nu ne-a uitat niciodată. A venit pe pământ să caute și să mântuiască ce era pierdut. Și, după ce ne-a găsit, a plătit prețul suprem pentru a ne răscumpăra – prețul morții Sale.

Aceasta este prima lecție din ciclul *Noi credem în Isus*. În acest ciclu vom explora domeniul teologic cunoscut sub numele de cristologie, doctrina despre Hristos. Pe parcursul acestor lecții vom examina diverse adevăruri despre persoana și lucrarea lui Isus Hristos, pe care ucenicii Săi le-au susținut mii de ani. Am intitulat prima lecție „Răscumpărătorul,” întrucât ne vom concentra atenția asupra modului în care Isus îi răscumpără pe păcătoși din păcat și asigură restabilirea finală a creației pentru bucuria noastră și slava Tatălui.

În această lecție despre Isus Răscumpărătorul, vom studia persoana și lucrarea lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pe parcursul a patru perioade. Mai întâi vom analiza existența și planul Său din veșnicie, dinainte de crearea lumii. Apoi Îi vom examina activitatea din perioada inițială a creației. În al treilea rând, vom vorbi despre epoca răscumpărării, care a început după căderea omenirii în păcat și se întinde până în veacul acesta. Și, în al patrulea rând, vom examina încheierea istoriei, care va avea loc la întoarcerea Sa. Să începem cu veșnicia.

VEȘNICIA

De cele mai multe ori, când creștinii se gândesc și vorbesc despre Isus, se axează pe viața pe care a trăit-o pe pământ și pe lucrarea pe care o face acum în ceruri. Uneori ne gândim și la învățătura Bibliei legată de ce va face în viitor, la întoarcerea Sa. Toate acestea sunt învățături foarte importante. Însă, adevărul este că a doua Persoană a Sfintei Treimi, pe care o cunoaștem sub numele de Isus Hristos, este Dumnezeuul nostru veșnic. Așadar, când ne gândim la El din punct de vedere teologic, de multe ori este util să

începem cu trecutul îndepărtat, ca să vedem că El a plănuț și a lucrat la răscumpărarea noastră de-a lungul întregii istorii și chiar înainte de începutul ei.

Teologii nu s-au pus întru totul de acord cu privire la natura veșniciei dinainte de crearea universului. Unii sugerează chiar că timpul în sine este un aspect al creației și, prin urmare, este imposibil să vorbim despre timp înainte de actul creației lui Dumnezeu. De aceea, în această lecție vom identifica veșnicia ca fiind existența lui Dumnezeu dinainte de crearea universului. În veșnicie a existat numai Dumnezeu – în Sfânta Treime, ca Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Discuția noastră referitoare la veșnicie se va împărți în trei secțiuni. Mai întâi, vom examina învățătura biblică despre divinitatea sau dumnezeirea lui Hristos. Apoi vom vedea rolul Său în cadrul Sfintei Treimi și, în al treilea rând, vom descrie sfatul Său veșnic. Să începem cu divinitatea lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

DIVINITATEA

Biblia nu vine din veșnicie. Ea a fost scrisă de-a lungul timpului și istoriei. Și nu Îl revelează clar pe Isus ca persoană distinctă a Sfintei Treimi decât în Noul Testament. Cu toate acestea, Scriptura ne învață că Isus a fost Dumnezeu din veșnicie. Prin urmare, lucrurile pe care le revelează despre divinitatea Lui în Noul Testament erau adevărate și înainte de crearea universului și vor continua să fie adevărate de-a pururi. Așa cum citim în Evrei 13:8:

Isus Hristos este același ieri și azi și în veci (Evrei 13:8).

Divinitatea lui Isus este evidentă în Noul Testament în multe feluri. În primul rând, în Scriptură apar câteva declarații explicite că El este divin. În al doilea rând, unele pasaje din Noul Testament Îi aplică Vechiul Testament în moduri care Îi demonstrează divinitatea. Și, în fine, unele pasaje Îi atribuie însușiri divine. Vom aborda câteva exemple pentru fiecare dintre aceste tipuri de dovezi ale divinității lui Isus, începând cu declarațiile explicite.

Declarațiile explicite

Câteva pasaje afirmă explicit divinitatea lui Isus, numindu-L în mod direct Dumnezeu. De exemplu, în Ioan 20:28, apostolul Toma L-a numit „Dumnezeul meu.” În Tit 2:13, Pavel Îl numește „marele nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.” În 2 Petru 1:1, apostolul Îl numește „Dumnezeul și Mântuitorul nostru Isus Hristos,” iar în 1 Ioan 5:20, Ioan Îl numește „Dumnezeul adevărat și viața veșnică.”

Însă probabil că cel mai cunoscut pasaj care Îi atribuie explicit divinitatea lui Isus este Ioan 1:1, unde citim aceste cuvinte:

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu (Ioan 1:1).

Acest verset spune în mod specific că „Cuvântul era Dumnezeu” și că fusese Dumnezeu de la început, adică dinainte de crearea universului. Mai târziu în acest capitol, în versetele 14-18, Ioan afirmă clar că Cuvântul despre care vorbește e Hristos. În felul acesta, el elimină orice dubiu cu privire la faptul că Isus este Dumnezeu. El a fost întotdeauna și va fi întotdeauna întru totul divin din toate punctele de vedere.

Vechiul Testament

În al doilea rând, pe lângă faptul că afirmă explicit că Isus este Dumnezeu, Noul Testament Îi demonstrează divinitatea și prin modul în care face trimitere la câteva texte din Vechiul Testament referitoare la Dumnezeu.

În diverse ocazii, scriitorii Noului Testament L-au identificat pe Isus ca Dumnezeu punând semnul egal între El și Domnul Vechiului Testament. În Vechiul Testament, Dumnezeu S-a revelat poporului Său prin numele de Iahve, tradus în mod normal prin „Domnul.” Iar în câteva locuri din Noul Testament scriitorii fac referire la pasaje care vorbeau în mod clar despre Iahve, Domnul, spunând ca acestea vorbesc despre Isus.

De pildă, Marcu 1:2-3 face referire la Maleahi 3:1 și Isaia 40:3, care declară că un profet sau sol va merge înaintea Domnului. Dar apoi Marcu spune că aceste profeții s-au împlinit când Ioan Botezătorul a pregătit calea lui Isus. În felul acesta, Marcu arată că Isus este Domnul, Iahve, despre care profețiseră Maleahi și Isaia.

Pavel a făcut o conexiune similară între Isus și Iahve în Filipeni 2:11, unde a menționat proclamația creștină fundamentală că Isus este Domn. Iar în Ioan 1:1-3, autorul Îl identifică pe Isus drept Cuvântul lui Dumnezeu prin care Dumnezeu a creat universul la început. Aceasta este o referire clară la Geneza 1:1, unde Moise a scris: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.” Această referire la participarea lui Isus la creație arată că El este, de fapt, chiar Dumnezeu.

Atributele divine

În al treilea rând, pe lângă faptul că au folosit declarații explicite și Vechiul Testament pentru a susține că Isus e Dumnezeu, autorii Noului Testament I-au atribuit și însușiri divine pe care numai Dumnezeu le poate avea.

Spre exemplu, Evrei 1:3 spune:

[Fiul], care este oglindirea slavei [lui Dumnezeu] și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu cuvântul puterii Lui (Evrei 1:3).

Aici, modul în care Fiul este egalat cu Dumnezeu și slava Sa implică divinitatea Fiului. Mai mult, Fiul exercită infinita putere creatoare și susținătoare a lui Dumnezeu. Nicio ființă finită nu poate deține putere infinită; numai Dumnezeul infinit poate. De aceea, Fiul trebuie să fie chiar Dumnezeu

Iar Ioan 1:1-2 afirmă divinitatea lui Isus într-un mod asemănător atunci când spune:

La început era Cuvântul ... El era la început cu Dumnezeu (Ioan 1:1-2).

Când Ioan a spus că Cuvântul exista „la început,” s-a referit la faptul că Fiul exista din veșnicie, înainte ca ceva să fi fost creat, exact așa cum Geneza 1:1 arată că Dumnezeu exista din veșnicie, înainte de creație. Cu alte cuvinte, Fiul nu este creat. El exista cu Dumnezeu Tatăl din veșnicie. Și, din moment ce doar Dumnezeu poate avea atributele existenței veșnice, Fiul trebuie să fie chiar Dumnezeu.

După ce am văzut că Hristos are divinitate deplină, suntem gata să abordăm relațiile dintre Fiul și celelalte persoane ale Sfintei Treimi.

SFÂNTA TREIME

Doctrina Sfintei Treimi este vitală pentru credința creștină. Pe de o parte, Sfânta Treime este una din doctrinele care ne învață că Dumnezeu este mult deasupra capacității noastre de a-L înțelege. Ne învață că Dumnezeu este și misterios și minunat, ceea ce ne inspiră să ne închinăm Lui. Pe de altă parte, această doctrină deosebește creștinismul de toate celelalte religii. În timp ce unele religii îl văd pe Dumnezeu ca o singură persoană, iar altele cred că există mulți zei, doctrina biblică a Sfintei Treimi ne învață că Dumnezeu este într-un sens trei persoane și în alt sens unul. Din punct de vedere istoric, această doctrină creștină unică a stat în centrul mărturisirii noastre despre Hristos.

Termenul de „Sfânta Treime” nu apare în Biblie, dar exprimă noțiunea biblică conform căreia Dumnezeu are trei persoane, însă o singură esență. Termenul de „persoană” se referă la o personalitate distinctă, conștientă de sine. Scriptura ne învață că cele trei persoane ale lui Dumnezeu sunt Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Termenul „esență” se referă la natura fundamentală a lui Dumnezeu sau la substanța din care este format.

Doctrina creștină a Sfintei Treimi afirmă că un singur Dumnezeu există veșnic într-o unitate a ființei, ca trei persoane, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. A fost nevoie de câteva secole de trudă în înțelegerea Scripturii pentru ca creștinii să ajungă la această înțelegere despre Dumnezeu. Primul impuls în dezvoltarea acestei doctrine a fost închinarea primilor creștini la Hristosul înviat și înălțat; Scripturile ne spun clar că Isus este divin. Ele exprimă asta spunând că Fiul are aceeași natură ca Tatăl. Prin urmare, cum au putut creștinii împăca închinarea la Hristos cu unicitatea lui Dumnezeu? Cheia a fost distincția între persoană și natură. În cele din urmă, creștinii au fost călăuziți de Scriptură să afirme că Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul sunt una ca ființă, dar diferiți ca persoană. Pe scurt, un singur Dumnezeu există veșnic într-o unitate a ființei, ca trei persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

— dr. Keith Johnson

Teologii au descris în general Sfânta Treime din două puncte de vedere. Pe de o parte, au vorbit despre relațiile ontologice dintre membrii Sfintei Treimi, iar pe de altă parte despre relațiile economice. Vom analiza pe scurt ambele idei, începând cu relațiile ontologice din cadrul Sfintei Treimi.

Relațiile ontologice

Cuvântul „ontologic” înseamnă „în legătură cu ființa.” Așadar, când vorbim despre relațiile ontologice dintre Persoanele Sfintei Treimi, ne interesează cum sunt integrate una cu alta și faptul că împărtășesc o singură esență sau natură divină. Întrucât toate cele trei Persoane ale lui Dumnezeu împărtășesc aceeași esență divină, toate au aceleași atribute divine, cum ar fi infinitatea, veșnicia și imutabilitatea.

În Filipeni 2:5-8, Pavel vorbește despre acest aspect al Sfintei Treimi în felul următor:

Hristos Isus ... măcar că avea natura lui Dumnezeu, n-a considerat că a fi una cu Dumnezeu este un lucru de apucat, ci S-a dezbrăcat de Sine, luând natura unui rob și devenind asemenea oamenilor. S-a smerit și a devenit ascultător până la moarte și încă moarte pe cruce (Filipeni 2: 5-8, NTR).

Acest pasaj spune multe lucruri despre Isus. Însă dorim să ne concentrăm pe afirmația „măcar că avea natura lui Dumnezeu.” În această expresie, Pavel spune explicit că Fiul împărtășește natura sau esența divină a lui Dumnezeu Tatăl. Și alte pasaje arată că același lucru este valabil și cu privire la Duhul Sfânt. Ei sunt toți aceeași ființă divină. După cum spune Isus în Ioan 10:30:

Eu și Tatăl una suntem (Ioan 10:30).

Necredincioșii care L-au auzit pe Isus făcând această uimitoare afirmație au înțeles că susține că este Dumnezeu și au încercat să-L ucidă cu pietre pentru blasfemie.

După ce am examinat învățătura biblică despre Sfânta Treime ontologică, să vedem ce ne învață Scriptura despre relațiile economice din cadrul Sfintei Treimi.

Relațiile economice

Cuvântul „economic” înseamnă „referitor la administrarea gospodăriei.” Prin urmare, când vorbim despre relațiile economice din cadrul Sfintei Treimi, ne interesează modul în care Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Se raportează unul la altul și interacționează unul cu altul ca persoane distincte.

După cum am văzut, din perspectivă ontologică, Fiul are aceeași esență divină ca Tatăl și Duhul Sfânt. Dar, în cadrul relațiilor lor economice, Fiul Se supune voii Tatălui și are autoritate asupra Duhului Sfânt. Așa cum spune Isus în Ioan 6:38:

Căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis (Ioan 6:38).

Și în Ioan 8:28-29:

... nu fac nimic de la Mine Însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu. Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut (Ioan 8:28-29).

În cadrul economiei Sfintei Treimi, Fiul Se supune întotdeauna autorității și voii Tatălui. Și, așa cum Tatăl are autoritate asupra Fiului, Tatăl și Fiul au autoritate asupra Duhului Sfânt.

Fiul a vorbit despre autoritatea Sa asupra Duhului Sfânt în Ioan 15:26, unde a spus următorul lucru:

Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl ... El va mărturisi despre Mine (Ioan 15:26).

După cum Tatăl are autoritatea de a-L trimite pe Fiul, Fiul are autoritatea de a-L trimite pe Duhul.

Bineînțeles, nu există niciun conflict între persoanele Sfintei Treimi. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt întotdeauna de acord. Au același gând. Cu toate acestea, în cadrul economiei relațiilor dintre ei există o ierarhie clară, Tatăl deținând cea mai înaltă autoritate, apoi Fiul și, în cele din urmă, Duhul Sfânt.

Nouă ne este imposibil să înțelegem complet natura Sfintei Treimi și relațiile dintre persoanele Sale. Știm prin credință că ce ne descoperă Scriptura este adevărat, însă trebuie să mărturisim că multe aspecte ale Sfintei Treimi ne depășesc puterea de înțelegere. Cu toate acestea, ne putem consola și încuraja cu realitatea că toate persoanele Sfintei Treimi lucrează împreună pentru a ne da mântuirea. Tatăl ne iartă pe baza ispășirii înfăptuite de Fiul, iar Tatăl și Fiul Îl trimit pe Duhul în viața noastră pentru a ne regenera și a ne înnoi viața, până când Isus va reveni pentru a ne desăvârși mântuirea.

Am analizat persoana și lucrarea lui Isus din veșnicie vorbind despre divinitatea Sa și despre Sfânta Treime. Acum să trecem la sfatul Său divin.

SFATUL

Termenul teologic de „sfat,” adesea numit „hotărâre veșnică,” se referă la planurile lui Dumnezeu pentru univers, care au fost stabilite înainte de lucrarea Sa de creație. Sfatul veșnic al lui Dumnezeu este menționat în locuri precum Fapte 2:23, Romani 8:28-30 și 1 Petru 1:2.

Diversele tradiții teologice au convingeri diferite cu privire la natura și amploarea planurilor lui Dumnezeu. Unii cred că planul veșnic al lui Dumnezeu cuprinde fiecare detaliu al istoriei, pe când alții cred că Dumnezeu a fixat unele lucruri, iar pe altele nu. Însă cu toții suntem de acord că ceea ce a realizat Hristos are locul central în planul lui Dumnezeu – că Dumnezeu a rânduit mântuirea în El și Hristos nu va da greș. Așa cum citim în Efeseni 1:4, 11:

În [Hristos], Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui ... În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voii Sale (Efeseni 1:4, 11).

Ceea ce a făcut Dumnezeu în Hristos nu a fost un accident sau repararea unei probleme neprevăzute, ci a fost stabilit prin hotărârea Lui veșnică. Gândindu-ne la sfatul veșnic al lui Dumnezeu cu privire la Hristos, ne este de folos să distingem două aspecte: preștiința și scopul.

Un pasaj în care ambele aspecte ale sfatului veșnic al lui Dumnezeu sunt evidente este Isaia 46:10. Iată ce a spus Dumnezeu acolo:

Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea” (Isaia 46:10).

Cu privire la preștiința Sa, Dumnezeu a spus că de la început, adică înainte de crearea lumii, El a știut ce urma să se întâmple. Iar cu privire la scopul Său, a spus: „Scopul Meu va rămâne în picioare și voi face tot ce vreau.” Să examinăm ambele idei ceva mai detaliat.

Pe de o parte, am putea defini termenul de „preștiință” spunând că se referă la cunoașterea pe care o avea Dumnezeu înainte de creație despre evenimentele ce urmau să aibă loc de-a lungul istoriei. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt atotștiutori. Cunoașterea lor se întinde chiar și în viitor. Pe lângă Isaia 46:10, mai găsim această idee în locuri precum Isaia 42:9 și 45:11-13 și Fapte 15:17, 18.

Pe de altă parte, scopul cu care Dumnezeu a creat universul poate fi descris în multe feluri. În această lecție îl vom rezuma spunând că Dumnezeu a creat universul pentru a-Și arăta și spori slava prin împărăția Sa în Hristos. Vedem acest scop exprimat de-a lungul Scripturii în texte precum Psalmul 145:1-21, 1 Timotei 1:17, Evrei 1:1-13, 1 Petru 1:20–2:9 și Apocalipsa 1:5-6.

În ultimele secole, unii teologi au socotit util să descrie hotărârea veșnică a lui Dumnezeu privitoare la împărăția Sa slăvită ca un legământ al răscumpărării. Scriptura spune că, înainte de crearea lumii, persoanele Dumnezeirii au făcut o înțelegere solemnă de a asigura răscumpărarea creației căzute. În special, Fiul a promis să Se întrupeze și să moară pentru a răscumpăra omenirea căzută de consecințele păcatului, iar Tatăl a promis să accepte jertfa Fiului ca plată pentru răscumpărarea păcătoșilor. Unii teologi includ și promisiunea Duhului Sfânt de a da mântuirea păcătoșilor răscumparați.

A fost o înțelegere prin care Tatăl plănuiește lucrarea de mântuire pentru poporul Său. El mai hotărăște că va da Fiului un trup fizic, în care să vină și să Se întrupeze. Fiul este de acord să vină pe acest pământ, să-Și dea viața pe cruce – o viață perfectă – și să fie astfel un înlocuitor al poporului lui Dumnezeu. Tot parte a legământului răscumpărării este și trimiterea Duhului Sfânt, care ia lucrarea lui Hristos și o aplică poporului lui Dumnezeu.

— Dr. Jeff Lowman

Este important să înțelegem legământul răscumpărării pentru că el explică și conturează lucrurile pe care Isus le-a făcut deja și continuă să le facă în întruparea Sa. Promisiunile implicate în legământul răscumpărării sunt menționate în locuri precum Psalmul 110 și Efeseni 1:3-6 și pot fi deduse din texte precum 1 Petru 1:20 și Apocalipsa 13:8.

Ca exemplu, iată cuvintele lui Isus din Ioan 6:38-40:

Căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis. Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-L înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi (Ioan 6:38-40).

Răscumpărarea are legătură cu un scop veșnic care a luat ființă în Dumnezeu înainte de crearea lumii. Noi nu putem sonda tainele acestea. Evident, Dumnezeu este infinit și unele lucruri ne rămân ascunse, fiindcă El nu le-a descoperit. Însă vrem să înțelegem tot ce ne-a revelat în această privință și găsim indicații în toată Scriptura că a fost un legământ încheiat în cadrul Dumnezeului triunic, care va fi o manifestare a slavei Sale în veșnicie. Așa că alte ființe, în afară de Dumnezeu, se vor bucura de slava Lui și va fi o desfătare ce va crește continuu. Și se vede din Scriptură că modul în care a făcut Dumnezeu acest lucru e printr-un scop răscumpărător, să ia ființe umane păcătoase, care meritau pedeapsa, și să le răscumpere. Și, din câte ne putem da seama din Scriptură, înainte de întemeierea lumii, înainte ca lumea să fie creată, s-a încheiat acest legământ prin care Tatăl avea să aleagă un popor, Fiul avea să vină ca să moară și să răscumpere poporul, iar Duhul Sfânt urma să atragă cel popor, înlăturând stricăciunea păcatului, astfel încât ei să se pocăiască și să-L accepte pe Hristos.

— dr. Thomas Nettles

Sfatul veșnic al lui Dumnezeu ar trebui să fie o incredibilă sursă de mângâiere pentru toți credincioșii. Înainte ca Dumnezeu să creeze universul, a conceput creația ca să-I arate slava și să fie un loc potrivit în care omenirea să trăiască sub domnia Sa binevoitoare. Și, datorită preștiinței Sale, nimic nu Îl ia prin surprindere. Dumnezeu nu a fost șocat de căderea omului în păcat, iar mântuirea noastră nu este o încercare de ultim moment pentru repararea unui lucru stricat pe neașteptate. Din contră, totul se întâmplă conform planului Său. Și, oricât de uimitor ar părea, același Dumnezeu – arhitectul și creatorul universului – S-a întrupat ca Isus din Nazaret. El a pășit în creație pentru a o restabili și pentru a ne restabili pe noi, după scopurile Sale veșnice.

După ce am discutat despre existența Fiului din veșnicie, să ne îndreptăm atenția spre perioada inițială a creației.

CREAȚIA

Pentru scopurile acestei lecții, vom defini perioada inițială a creației ca fiind perioada ce se întinde de la săptămâna creației până la căderea omenirii în păcat și izgonirea din Grădina Edenului. La aceste evenimente se face referire frecvent în Biblie, însă primul loc în care sunt descrise este Geneza 1-3.

Vom explora lucrarea Fiului din perioada creației abordând două subiecte: primul – săptămâna creației în care Dumnezeu a creat universul, și al doilea – căderea omenirii în păcat. Să începem cu săptămâna creației.

SĂPTĂMÂNA CREAȚIEI

Când creștinii vorbesc despre faptul că Dumnezeu a creat lumea, se gândesc la Dumnezeu Tatăl. Dar Scriptura ne învață că Fiul a fost alături de Tatăl în timpul creației și că Tatăl a creat lumea prin El. Aceste învățături sunt consemnate în pasaje precum Ioan 1:1-3 și Evrei 1:2.

Când ne gândim că Dumnezeu Fiul este Creatorul universului, pasajul care ne vine în minte este Coloseni 1, un pasaj bogat care ne amintește că toate lucrurile au fost făcute prin El, toate lucrurile au fost făcute pentru El și în El toate lucrurile stau laolaltă. Apoi ajungem la partea practică, și anume că putem avea încredere că Același care a făurit și a format această creație și o susține printr-o combinație de legi naturale și prin voia Sa divină, știe prin ce trecem aici pe pământ, ca parte a acestei creații și ca oameni creați din nou prin Duhul Său. Astfel, există o binecuvântare a **legăturii dintre scopul inițial al lui Dumnezeu și purtarea Lui de grijă actuală.**

— Dr. James D. Smith III

De exemplu, iată ce spune Coloseni 1:16 despre implicarea Fiului în creație:

Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute ... Toate au fost făcute prin El și pentru El (Coloseni 1:16).

În acest pasaj, Pavel a spus clar că Fiul este Cel care a făcut creația sau, așa cum spun unele traduceri, aceasta a fost făcută „prin” El.

La începutul creației, Fiul exista ca Logos, adevăratul Cuvânt. Astfel, în Geneza 1 Dumnezeu a spus: „Să fie lumină.” Dumnezeu a spus: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului și să se arate uscatul!” Apoi, în Evanghelia lui Ioan, autorul a declarat: „Cuvântul S-a făcut trup.” De aceea, înțelegem universul în același fel – de la Creator la creație, de la Dumnezeu către oameni. De ce? Deoarece înțelegem lumea prin principiul conducător al lui Dumnezeu. Iar acest

principiu nu este imaginar. Este Adevărul, Cuvântul, Logosul. Astfel, întregul univers poate fi înțeles deoarece e guvernat de Logosul lui Dumnezeu.

— Dr. Stephen Chan

Când citim Noul Testament, găsim atâtea lucruri surprinzătoare care ne fac să citim Vechiul Testament într-o lumină complet nouă. Spre exemplu, unul dintre lucrurile pe care le descoperim în prologul Evangheliei după Ioan, este că Hristos este acolo de la început. Hristos este în fiecare verset al Vechiului Testament. Dar textul acesta ne trimite până la creație și Ioan ne spune că Hristos, Cuvântul, Logosul lui Dumnezeu a fost agentul creator prin care Dumnezeu a creat lumile. Apoi, în Coloseni, Pavel ne spune că Fiul nu doar a creat lumea, ci a făcut și toate lucrurile să existe. În Geneza ni se spune că Dumnezeu a vorbit – a fost o creație verbală. A fost un Cuvânt prin care El a vorbit. Ajungem să înțelegem că acel Cuvânt este Hristos.

— dr. R. Albert Mohler, Jr.

În mod interesant, istorisirea biblică a creației nu începe cu accentul pe ce s-a întâmplat înainte de crearea cerurilor și a pământului, ci vorbește despre cum Dumnezeu a ordonat și a umplut universul așa cum I-a plăcut – conform planurilor Sale veșnice pentru univers. Geneza 1:1 este titlul relatării creației, în care ni se spune că Dumnezeu a fost creatorul.

Apoi Geneza 1:2 ne vorbește despre starea inițială a lumii. Iată ce scrie acolo:

Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor (Geneza 1:2).

Înainte ca Dumnezeu să ordoneze și să umple universul, acesta era fără formă, neavând o ordine, și era gol, fără creaturi care să-l locuiască.

În această stare, lumea nu era potrivită pentru a fi împărăția glorioasă a lui Dumnezeu. Așa că El a petrecut șase zile umplând și punând în ordine creația. Iar modul în care a făcut asta a descoperit unele din dimensiunile de bază ale scopului Său veșnic pentru lume.

În primele trei zile ale creației, Dumnezeu făurise sau a dat formă lumii. Prin puterea cuvântului Său, a despărțit lumina de întuneric, cerul de mare și uscatul de apă. A creat vegetația ca hrană pentru ființele pe care urma să le creeze ulterior.

În următoarele trei zile, Dumnezeu a umplut lumea goală, astfel încât împărăția Sa să fie ordonată și guvernată corespunzător. A creat soarele, luna și stelele pentru a marca anotimpurile, a desemnat soarele pentru a guverna ziua și luna pentru a guverna noaptea. Apoi a creat peștii și celelalte creaturi marine pentru a popula apele, păsările pentru a popula văzduhul și toate animalele care trăiesc pe pământ pentru a popula uscatul. Apoi a creat omul, atât pentru a umple pământul, cât și pentru a domni peste toate creaturile din apă, din văzduh și de pe uscat. Iată relatarea creației omului din Geneza 1:27-28:

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ” (Geneza 1:27-28).

Scriptura, și în special cartea Geneza, ne spune că relația inițială dintre omenire și Dumnezeu e descrisă în acești termeni: în primul rând, oamenii sunt culmea absolută a creației. La sfârșitul zilei a șasea, Biblia spune că „Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru».” Și Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa, bărbat și femeie. Așadar, oamenii au această relație de tip apogeu, cheia bolții a tot ce a dorit Dumnezeu să facă – să-Și pună chipul, asemănarea, în această creație. De aceea, al doilea capitol al Genezei descrie aceeași realitate în următorii termeni: Dumnezeu l-a făurit pe Adam din țărâna pământului și a suflat în el suflarea vieții, împărtășindu-i viața Sa divină. Prin urmare, probabil că relația inițială dintre omenire și Dumnezeu este descrisă cel mai bine în felul următor: oamenii sunt mențiți să fie prieteni cu Dumnezeu, să fie copiii Lui, parteneri cu El în creație, să-L slujească, dar nu doar atât, ci, mult mai important, să-L cunoască și să-L iubească.

— Dr. Steve Blakemore

La sfârșitul zilei a șasea din săptămâna creației, Dumnezeu crease universul pentru a fi împărăția Sa și desemnase omenirea pentru a governa pământul așa încât să-I aducă slavă.

Reținând acest lucru, să citim din nou Coloseni 1:16, unde Pavel a scris următoarele cuvinte despre rolul Fiului în creație:

Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El (Coloseni 1:16).

Observați că în acest pasaj Pavel scoate în evidență scaunele de domnie, dregătoriile, domniile și stăpânirile. În Biblie, creația nu înseamnă doar existență, ci și o chestiune de putere politică. Lumea există cu scopul de a deveni împărăția lui Dumnezeu, sub autoritatea Fiului Său. Vedem aceeași legătură în următoarele cuvinte din Evrei 1:2:

[Dumnezeu] ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile (Evrei 1:2).

Aici, autorul cărții Evrei a legat ideea că Dumnezeu Fiul a fost implicat activ în creație cu faptul că este „moștenitor al tuturor lucrurilor,” și anume Împăratul care avea

să moștenească dreptul de proprietate și guvernarea peste întreaga creație. De fapt, această temă străbate întregul capitol.

Biblia ne învață cu consecvență că scopul creației este să slujească drept împărăție a lui Dumnezeu. Noul Testament clarifică faptul că această împărăție trebuie să fie condusă de Fiul lui Dumnezeu, prin care și de către care a fost realizată creația. Am putea să spunem chiar că lucrarea creatoare a Fiului a fost o expresie a regalității și autorității Sale. El are autoritate asupra creației deoarece El a creat-o. De aceea, orice lucru creat este obligat să se supună de bună voie și în ascultare lui Dumnezeu Fiul, ca Împărat al său.

Unul din adevărurile uimitoare ale credinței creștine este că Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos, nu doar că ne răscumpără, ci a avut și un rol vital în crearea universului. Domnul și Mântuitorul nostru este Răscumpărătorul, dar este Creatorul și Răscumpărătorul. Acest lucru are o serie de implicații semnificative pentru noi. Una este că ne amintește cât de mareș este Mântuitorul nostru, Creatorul tuturor lucrurilor. Acesta este, cu adevărat, un gând zguduitor. De asemenea, în felul acesta nu putem fi ispitiți să credem că Fiul este în vreun fel mai prejos decât Tatăl, ci este participant deplin la crearea acestui univers grandios și extraordinar. De asemenea, ne amintește că inima lui Isus Hristos bate nu doar pentru biserica Lui, ci pentru întreaga ordine creată și pentru toate creaturile și că răscumpărarea deplină pe care o așteptăm la sfârșitul vremurilor, prin Hristos, va fi și o răscumpărare a acestei creații care geme. În cele din urmă, cred că ne reamintește că toți cei care-L urmează pe Isus Hristos ar trebui să aibă o inimă care bate în același ritm cu a Lui și să le pese de lumea aceasta și de locuitorii ei la fel de mult ca Celui care a făcut-o.

— dr. Glen Scorgie

După ce am văzut lucrarea Fiului la creație din perspectiva săptămânii creației, suntem gata să abordăm căderea omenirii în păcat.

CĂDEREA OMENIRII

Căderea omenirii în păcat este o poveste tristă, însă binecunoscută. În Geneza 2, Dumnezeu îi crease pe primii noștri părinți, Adam și Eva, și îi pusese în frumoasa Grădină a Edenului. Slujba lor era să aibă grijă de grădină și să producă suficienți urmași pentru ca rasa umană să poată extinde grădina ca să umple întreaga lume, astfel încât toată planeta să fie potrivită pentru a fi locuită de Dumnezeu. Dar în Geneza 3 Satan a luat forma unui șarpe și a ispitit-o pe Eva să mănânce fructul interzis al pomului cunoștinței binelui și răului. După ce a mâncat, Eva i-a dat și lui Adam, care a mâncat și el. Acesta a fost primul act de neloialitate al omenirii. Adam și Eva au avut încredere în cuvintele șarpelui și au acționat cu necredință față de purtarea de grijă a lui Dumnezeu și față de porunca Sa.

Așadar, în Geneza 3 Dumnezeu a răspuns acestui păcat cu blestemul asupra lui Adam, a Evei și a șarpelui. Judecățile din acest blestem au rezumat consecințele neascultării omenirii și au întârziat împlinirea planului lui Dumnezeu pentru creație.

Dar care a fost rolul lui Dumnezeu Fiul în toate acestea? Putem rezuma lucrarea Fiului spunând că El a participat împreună cu Tatăl și Duhul Sfânt la blestemarea umanității când a păcătuit și că a fost Răscumpărătorul promis, Cel care avea să vină și să mântuiască omenirea de sub aceste blesteme.

Vom examina lucrarea lui Dumnezeu Fiul din timpul căderii omenirii din trei puncte de vedere. Mai întâi, vom explora consecințele personale ale căderii, apoi vom vedea consecințele sale universale și, în al treilea rând, vom vorbi pe scurt despre speranța oferită omenirii după cădere. Să începem cu consecințele personale ale căderii.

Consecințele personale

Așa cum ni se spune în Romani 5, unde se vorbește despre efectele căderii omului în păcat, printr-un om – și anume Adam – păcatul a intrat în lume și moartea a fost transmisă tuturor oamenilor întrucât toți au păcătuit, înțelesul fiind că toți au păcătuit în el. El a reprezentat întreaga rasă umană și, când a păcătuit, vina sa a fost transferată tuturor, împreună cu natura sa stricată. Imaginați-vă că, atunci când Dumnezeu l-a creat pe Adam, a pus în el o sticlă cu otravă. Nu e adevărat, dar gândiți-vă în felul acesta. I-a spus că, dacă va acționa vreodată contrar voii Sale, sticlă se va sparge. Ei bine, Adam a mers împotriva voii Sale, sticlă s-a spart și i-a otrăvit mintea – nu a mai gândit clar; i-a otrăvit inima – nu a mai iubit lucrurile drepte; i-a otrăvit voința – nu a mai ales lucrurile corecte. Apoi, când Adam a avut copii, acea natură coruptă le-a fost transmisă acestora, așa că întreaga rasă umană a venit pe lume cu această natură stricată și cu răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu.

— dr. Frank Barker

Întreruperea părtășiei. Sunt multe moduri în care pot fi descrise consecințele personale ale căderii omului în păcat, însă pentru scopurile lecției noastre ne vom axa pe patru idei, începând cu părtășia întreruptă dintre Dumnezeu și oameni.

Căderea omenirii în păcat a însemnat, de fapt, răzvrătire împotriva lui Dumnezeu – încălcarea poruncilor Sale morale care sunt o reflectare a caracterului Său. Acea răzvrătire a dus la o tragică despărțire la toate nivelurile – în primul și în primul rând, despărțirea de Dumnezeu. Noi, creația Sa, făcuți după chipul Său, meniți să-L glorificăm, nu facem asta. Fără excepție, suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu și, când ne răzvrătim împotriva Lui, El blestemă intenționat această creație și aduce astfel o despărțire între Dumnezeu și creația Sa. Așadar, omenirea trăiește experiența separării de sursa

supremă a siguranței, semnificației și identității, fiind creația lui Dumnezeu. De aceea, suntem despărțiți de El. Suntem despărțiți și unii de alții, deoarece oamenii sunt menși să-și găsească toată bucuria, identitatea și satisfacția în Dumnezeu. Când nu facem asta, o căutăm în lucrurile lumii și astfel oamenii, în loc să fie obiecte ale afecțiunii și dragostei, devin rivali pentru lucrurile lumii acesteia, pe care le urmărim ca să ne căpătăm identitatea. Astfel, suntem despărțiți de alți oameni.

— dr. K. Erik Thoennes

Dumnezeu a conceput lumea pentru a fi un loc în care El să locuiască împreună cu creaturile Sale. Însă păcatul primilor doi oameni i-au înstrăinat de Dumnezeu; părtășia lor cu El a fost întreruptă. Neascultarea lor a creat un sentiment de rușine, iar ei și-au pierdut mulțumirea sufletească și încrederea în prezența lui Dumnezeu. Astfel, în loc să umble și să vorbească cu Dumnezeu în grădină, s-au ascuns de prezența Lui. Iar părtășia nu a fost ruptă doar din perspectivă umană; și Dumnezeu le-a respins prezența și i-a alungat din Grădina Edenului. Ca urmare, una din cele mai mari nevoi ale omenirii este ca această relație să fie restabilă.

Mai mult, ca urmare a relației rupte dintre ei și Dumnezeu, și părtășia dintre Adam și Eva a fost ruptă. Acest lucru se vede din faptul că s-au rușinat de goliciunea lor și s-au acoperit cu frunze de smochin. Vedem asta și în blestemul omenirii de către Dumnezeu din Geneza 3:16, unde ni se spune că păcatul este sursa conflictelor din căsnicie. Așa că omenirea are nevoie și de răscumpărarea care să restabilească aceste relații umane.

Vina. O a doua consecință personală a căderii este că omenirea poartă vina păcatului lui Adam. Iată descrierea acestei probleme pe care o face Pavel în Romani 5:18.

Printr-o singură greșeală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii (Romani 5:18).

Pavel a spus că actul de neascultare al lui Adam a condamnat întreaga omenire. Cu alte cuvinte, Dumnezeu consideră păcatul lui Adam ca păcat al fiecărei ființe umane căzute, așa că suntem cu toții vinovați de acea primă încălcare a legii. Acest lucru s-a întâmplat deoarece Adam a fost căpetenia de legământ a întregii omeniri. El nu s-a reprezentat numai pe sine, ci și pe soția lui și orice ființă omenească ce avea să iasă din ei. Prin urmare, avem nevoie de răscumpărarea care să ne elibereze de această vină și de pedeapsa veșnică pe care o aduce.

Depravarea. Cea de-a treia consecință personală a căderii pe care o vom menționa este depravarea. Termenul teologic de „depravare” se referă la corupția naturii umane, adusă de păcat. Diversele tradiții teologice înțeleg amploarea depravării în moduri diferite. Însă toți creștinii evanghelicici sunt de acord că ea ne împiedică să căpătăm trecere înaintea lui Dumnezeu. Scriptura vorbește despre depravarea naturii umane în multe locuri, inclusiv în Romani 3:9-18.

Pentru exemplificare, să citim cuvintele din Romani 3:10-12:

Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar. Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnci. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar (Romani 3:10-12).

În aceste versete, Pavel a combinat diverse referințe din Vechiul Testament pentru a scoate în evidență învățătura consecventă a Scripturii cu privire la depravarea omului.

În Romani 3, Pavel spune că purtarea noastră este depravată, așa că nimeni nu e drept și nimeni nu face binele. Și intelectul nostru este depravat, așa că nimeni nu înțelege. Voința noastră a fost afectată și ea, astfel încât nimeni nu îl caută pe Dumnezeu. De fapt, Pavel a mers până la a afirma că natura umană a devenit nevrednică înaintea Dumnezeului nostru sfânt. Nu suntem vrednici de binecuvântarea Lui și nu putem face nimic pentru a ne răscumpăra. Avem nevoie ca altcineva să ne salveze.

La începutul secolului al XX-lea era atât de mult optimism în lume, în special în lumea occidentală, produs de convingerea că, datorită progresului științei, a răspândirii educației, a tuturor descoperirilor – tehnologice, progres, etc. – în rândul filosofilor, sociologilor și chiar al teologilor liberali exista o aură de optimism că secolul al XX-lea avea să fie unul al păcii, în care nu va mai exista război. Secolul al XX-lea avea să fie un secol guvernat de rațiunea umană, iar ființele raționale nu se vor ucide între ele. Existau așteptări enorme că vom intra într-un secol în care va fi pace. Problema cu lucrul acesta ... și aceasta a fost problema marxismului: o antropologie optimistă care s-a sfârșit cu dezastre sociale pentru că nu avea doctrina păcatului. Și ce s-a întâmplat? Primul Război Mondial. Revoluția Bolșevică. Mai târziu Holocaustul, Al Doilea Război Mondial, Hitler, nazismul și am putea continua. Astfel, dacă totalizăm, în jur de 112,8 milioane de oameni au fost uciși în războaie în secolul al XX-lea. Mă refer doar la războaie – civili și soldați, atât cât putem calcula din datele înregistrate. Asta înseamnă de patru ori mai mulți decât în cele patru secole anterioare la un loc. Ce ne spune asta? Că ceva nu e în regulă. Nu doar condițiile sociale, cu toată cunoașterea, cu tot progresul științei și **chibzuința** civilizației, ceva este fundamental greșit în natura umană. Iar noi, creștinii, numim asta „păcat.” Nu e un termen foarte popular în mass-media, în lumea academică și așa mai departe, dar, așa cum a spus Reinhold Niebuhr, doctrina creștină a păcatului este cea mai puțin populară dintre toate doctrinele și, cu toate acestea, este cea pentru care avem pretutindeni cele mai copleșitoare dovezi empirice.

— dr. Peter Kuzmič

Suferința, durerea și moartea. Cea de-a patra consecință personală a căderii a fost aceea că toată omenirea a început să aibă parte de suferință, durere și moarte.

Înainte de căderea în păcat, viața era perfectă și satisfăcătoare. Oamenii nu cunoșteau durerea, greutatea, boala sau moartea. Însă, după ce Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu i-a blestemat pe ei și pe toți urmașii lor.

Ca rezultat al căderii, Dumnezeu i-a judecat pe bărbați, pe femei și întreaga creație. De exemplu munca, un lucru pe care Adam și Eva îl făceau înainte de cădere, a devenit trudă; prin urmare, oamenii au o relație controversată cu munca. Și relația dintre bărbat și femeie a fost stricată și pervertită. Nașterea – un alt dar al lui Dumnezeu pentru re-crearea altor chipuri ale lui Dumnezeu – a devenit dureroasă. În esență, rezultatul general a fost că lucrurile bune date de Dumnezeu pentru ca Adam și Eva să se bucure de ele au continuat să existe, însă deformate și pervertite așa că nu se mai puteau bucura de ele întru totul.

— dr. Simon Vibert

Blestemele lui Dumnezeu asupra omenirii sunt consemnate în Geneza 3:16-19, unde citim următoarele cuvinte:

Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii...” Omului i-a zis: „...blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea ... În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ” (Geneza 3:16-19).

Aceste blesteme nu numai că au provocat durere și suferință omenirii, ci i-au împiedicat pe oameni și să îndeplinească sarcinile încredințate de Dumnezeu. Omenirea a început să cunoască greutatea în sarcina de a se înmulți și a umple pământul, în lucrarea și îngrijirea pământului și în conducerea pământului și răspândirea împărăției lui Dumnezeu.

Mai rău decât atât, întreaga omenire avea să cunoască moartea. Și aceste blesteme s-au transmis tuturor generațiilor de oameni. Așadar, dacă vrem să împlinim scopurile lui Dumnezeu pentru omenire, avem nevoie de un Răscumpărător care ne poate scăpa de aceste piedici și readuce la o existență binecuvântată și bucurătoare.

Rezultatele căderii omenirii au constat în faptul că rasa umană a pornit pe propriul drum. Păcatul reprezintă neascultarea de poruncile lui Dumnezeu, iar oamenii nu sunt perfecți. Ei nu mai pot atinge standardul lui Dumnezeu. Astfel, după cădere, suntem despărțiți de Dumnezeu și întreaga rasă umană s-a confruntat și se confruntă cu realitatea morții. Fără excepție, nimeni nu este drept în ochii lui Dumnezeu. Deși oamenii sunt încă chipuri ale lui Dumnezeu, ele sunt stricate. Fără răscumpărarea în Hristos, nimeni nu poate să-L caute de la sine și nu poate trăi la nivelul standardului de bunătate al lui Dumnezeu.

— dr. Stephen Chan

Oamenii au nevoie de un Răscumpărător și au nevoie ca Dumnezeu să fie Răscumpărătorul lor din cauza naturii păcatului împotriva Lui. Dumnezeu nu este o forță impersonală care a adus universul în ființă. El este o ființă personală – doctrina Sfintei Treimi – Dumnezeu este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Dumnezeu este profund personal la nivel intim. De aceea, păcatul nostru este împotriva lui Dumnezeu personal. După cum înțeleg din Scriptură, păcatul nostru este, mai mult decât orice altceva, o trădare a Creatorului. Prin urmare, din moment ce păcatul nostru este ca o trădare, nu putem face nimic pentru a-l îndrepta. Trădarea este o chestiune în care numai partea trădată poate face ceva. Astfel, numai dacă Dumnezeu ne asigură răscumpărarea, numai dacă El repară relația stricată putem fi răscumpești. Dar avem nevoie de un Răscumpărător și din pricina efectului păcatului asupra stării omului. Ne-a prin în cursă. Când Îi întoarcem spatele lui Dumnezeu și ne întoarcem spre noi înșine, păcatul ne-a legat, ca un fel de forță gravitațională. Fără îndurarea lui Dumnezeu, care să ne ajute să scăpăm și să ne putem întoarce iarăși inima și viața spre El, n-am putea să scăpăm de propriile păcate. Și astfel, numai un Răscumpărător care poate în primul rând să ne îndrepte relația cu Dumnezeu ne poate salva. De asemenea, numai un Răscumpărător care poate interveni în situația noastră păcătoasă și rupe puterea păcatului ne poate mântui.

— Dr. Steve Blakemore

După ce am văzut consecințele personale ale căderii omenirii în păcat, suntem gata să abordăm consecințele universale ale acesteia.

Consecințele universale

Omenirea a avut un rol atât de important pentru scopurile împărăției lui Dumnezeu, încât răzvrătirea noastră a adus blestemul asupra întregului univers. De atunci, societatea umană a continuat să trăiască pentru propria slavă și nu pentru a lui Dumnezeu. Ne-am tratat unii pe alții cu nedreptate și inechitate și ne-am răzvrătit mereu împotriva voii lui Dumnezeu, astfel încât împărăția Sa pe pământ nu l-a mai putut arăta slava desăvârșită de Împărat și Creator binevoitor. Lumea naturală a fost și ea afectată. Putreziciunea și moartea au stricat și înjosit pământul și toate creaturile de pe el. Fiecare aspect al creației are nevoie de mântuire și răscumpărare.

În această lecție ne vom axa pe două din consecințele universale ale căderii, începând cu faptul că a întârziat venirea împărăției lui Dumnezeu.

Întârzierea împărăției lui Dumnezeu. După cum citim în Geneza 2:8, când Dumnezeu a creat lumea, doar Grădina Edenului era un paradis. Restul lumii era

nedezvoltat și sălbatic. Conform Geneza 1:28, era datoria omului să supună pământul, adică să-l cultive și să întemeieze așezări omenești pe el, astfel încât întreaga lume să fie asemenea grădinii lui Dumnezeu. De asemenea, trebuia să dominăm peste pământ ca împărați vasali lui Dumnezeu, asigurându-ne că slăvita Sa domnie cerească e răspândită corespunzător în întreaga Sa creație pământească. Când această lucrare avea să fie înfăptuită, planul lui Dumnezeu era să locuiască în lume ca împărăția Sa pământească.

Însă căderea omenirii în păcat a întârziat cultivarea corespunzătoare a lumii și domnia noastră peste ea. Prin urmare, a întârziat și venirea împărăției lui Dumnezeu. Încercările noastre de a cultiva și a domni au fost murdărite de păcat; în consecință, lumea pe care am făcut-o nu era potrivită pentru a fi locuită de Dumnezeu. Fără îndoială, oamenii au umplut cu succes pământul, însă comunitățile pe care le-am clădit sunt departe de a fi lumea perfectă pe care ni s-a poruncit s-o construim. Războaiele, infrafrăcțiunile, vrajba, ura și religia falsă sunt în floare; chiar și în biserică găsim frecvent oameni cărora le lipsește credința și dedicarea față de Dumnezeu. Ca rezultat al păcatului din lume, împărăția lui Dumnezeu încă nu a venit în toată plinătatea ei.

Petru a tratat această problemă în 2 Petru 3:11-12 unde scrie:

Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu (2 Petru 3:11-12) .

Într-un fel, Dumnezeu poate aduce împărăția Sa pe pământ oricând dorește, întrucât are puterea de a curăța lumea de păcat oricând. Însă planul Lui este să facă acest lucru prin Răscumpărătorul Isus Hristos. Iar în acest pasaj Petru a spus că, luptând împotriva stricăciunii din lume, putem începe să îndreptăm creația spre țelul ei inițial și să grăbim ziua când Dumnezeu va veni să locuiască pe pământ.

A doua consecință universală a căderii pe care o vom menționa este că întreaga creație este supusă deșertăciunii.

Supusă deșertăciunii. Când durerea și suferința au devenit parte a experienței umane, și pacea și productivitatea din restul creației au fost distruse. Pământul a fost blestemat, așa că a început să producă spini și pălămidă, iar întreaga creație s-a umplut de haos și stricăciune.

În Romani 8:20-22, Pavel descrie acest blestem spunând că întreaga creație a fost supusă deșertăciunii, că este roabă a putreziciunii și că geme ca și când ar fi în durerile nașterii. Cu alte cuvinte, creația nu mai produce lucrurile bune pe care era menită să le producă și nu mai poate deveni lumea perfectă pe care a vrut-o Dumnezeu.

Ajunge să aruncăm doar o privire în jurul nostru ca să vedem cât este de adevărat. Uraganele fac ravagii pe litoralele noastre. Cutremurele distrug orașe și sate. Inundațiile șterg uneori sate întregi de pe fața pământului. Insectele, animalele și bolile distrug recoltele, iar boala și rănila provoacă suferința și moartea a milioane de oameni. Efectele căderii sunt pretutindeni și singura modalitate de îndreptare a lumii este ca Dumnezeu să răscumpere creația din acest blestem.

Consecințele păcatului lui Adam și al Evei pentru creație și omenire sunt vaste, din pricina scopului cu care a fost creată omenirea. În

Geneza ni se spune că omul, bărbat și femeie, a fost creat pentru a stăpâni pământul. Astfel acțiunile omenirii, ca mediator între Dumnezeu și creație, au ramificații în întreaga creație. Acest lucru se vede în faptul că Adam este creat din țărână, existând astfel o legătură între destinul realității create și acțiunile oamenilor. Când Adam și Eva păcătuiesc, apar buruienile și lumea devine ostilă vieții și creației. Prin urmare, în loc ca creația să fie condusă în ordinea lui Dumnezeu și într-o relație cu El, se întâmplă exact contrariul: proasta conducere a creației sub domnia omului, către distrugere și îndepărtare de Dumnezeu. Pavel vorbește despre acest lucru în Romani 8, unde spune că suferințele prezente în lume – care pot fi calamități naturale sau bolile pe care le avem – sunt legate de faptul că creația este supusă deșertăciunii, deoarece, după ce ne-a fost încredințată, noi am pierdut-o, aruncând-o în ghearele unui regim complet păcătos. Însă, personificând creația, Pavel spune că ea „așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.” Asta pentru că, exact așa cum creația a fost blestemată din pricina acțiunilor omenirii, ea poate fi salvată în întregime când omenirea funcționează corect sub conducerea lui Dumnezeu. Asta încă n-am văzut, dar o vom vedea la întoarcerea celui de al doilea Adam, Hristos. El va prelua sarcina pe care a fost creată omenirea s-o îndeplinească, va ordona creația așa cum ar trebui să fie sub domnia lui Dumnezeu și o va stăpâni așa cum trebuie. Vedem asta în Isaia 11, unde El restabilește pacea în regnul animal și între oameni și animale. Astfel, așteptăm o ordonare glorioasă a creației, așa cum ar trebui să fie. Și totul se bazează pe rolul de mediere pe care îl are omenirea, sub conducerea lui Dumnezeu, față de creație, și anume de a împlini voia Lui ca purtători ai chipului Său.

— dr. John McKinley

După ce am văzut consecințele personale și universale ale căderii omenirii în păcat, suntem gata să abordăm nădejdea pe care ne-o dă Fiul după cădere.

Speranță pentru omenire

Lui Dumnezeu nu I-a trebuit mult timp ca să-Și descopere planul de răscumpărare a omenirii. De fapt, primul licăr de speranță pentru omenire a venit prin faptul că Dumnezeu a blestemat-o. În Geneza 2:17, Dumnezeu amenințase să ucidă omul dacă va mânca din pomul cunoștinței binelui și răului. Însă, când Adam și Eva au mâncat fructul oprit nu au murit imediat, ci Dumnezeu a arătat milă, amânându-le moartea. Și a arătat și mai multă îndurare prin faptul că le-a permis să continue să-I slujească între timp. În loc să-i elimine din planurile Sale pentru creație, Dumnezeu a continuat să țină omul în centrul lucrării Lui.

Apoi a arătat chiar și mai multă îndurare: a promis să trimită un Răscumpărător care va distruge planurile diavolului și va readuce poporul lui Dumnezeu la credințioșie. Prima mențiune a acestui Răscumpărător este adesea numită „prima evanghelie” și se găsește în blestemul rostit împotriva șarpelui, după ce Adam și Eva păcătuiseră.

Iată ce scrie în Geneza 3:15:

Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul (Geneza 3:15).

La cădere, Adam și Eva s-au aliniat cu șarpele răzvrătit, nu cu Dumnezeu. Dar nici atunci Dumnezeu nu i-a părăsit. În blestemul aruncat asupra șarpelui, Dumnezeu a promis că sămânța femeii va salva în cele din urmă omenirea, învingându-l pe șarpe.

Din Apocalipsa 12:9 și 20:2 aflăm că șarpele era de fapt diavolul. De aceea, teologii evanghelici au înțeles că această primă evanghelie reprezenta mai mult decât o promisiune de răzbunare contra unui simplu animal. Promisiunea lui Dumnezeu de a trimite un Răscumpărător ca să zdrobească capul șarpelui era o promisiune de a salva oamenii de consecințele păcatului lor – de a-i întoarce de la supunerea față de diavol și a le restabili părtașia cu El, ca cetățeni credințioși ai împărăției Lui.

Aceste imagini timpurii ale evangheliei continuă în Geneza 3:21, unde Dumnezeu le-a dat lui Adam și Evei îmbrăcăminte din piele pentru a le acoperi goliciunea și rușinea. Acest lucru nu dovedește numai dragostea și purtarea de grijă continue ale lui Dumnezeu față de omenire, ci anticipează și o zi în care avea să fie făcut un sacrificiu deplin pentru răscumpărarea poporului lui Dumnezeu și pentru acoperirea păcatului lor. După cum spune clar Noul Testament, acest sacrificiu urma să fie chiar Fiul lui Dumnezeu.

După ce am vorbit despre Fiul în veșnicie și despre lucrarea Sa de la creație, suntem gata să abordăm cea de-a treia temă majoră: lucrarea Lui de răscumpărare.

RĂSCUMPĂRAREA

Căderea lui Adam și a Evei în păcat a avut consecințe cumplite pentru omenire și pentru restul creației. Însă Dumnezeu e mai mare decât păcatul nostru. Imediat după ce primii noștri părinți au dus rasa umană la ruină, Dumnezeu și-a descoperit planul de a ne salva. De la bun început, Tatăl L-a desemnat pe Fiul Său ca Răscumpărătorul care avea să aducă mântuire păcătoșilor și să restabilească întreaga lume creată.

Am identificat perioada istorică a răscumpărării ca fiind epoca ce a început imediat după cădere, în Geneza 3, și care va continua până la desăvârșirea cerurilor și a pământului, când Se va întoarce Isus. Lucrarea Fiului în timpul acestei perioade de răscumpărare este caracterizată în special de iertarea și mântuirea păcătoșilor. Fiul a început să mântuiască păcătoșii imediat după cădere, când Adam și Eva au primit îndurare din partea lui Dumnezeu, pe baza viitoarei răscumpărări pe care unul din fiii Evei avea să o aducă. Și a continuat să mântuiască păcătoși în fiecare epocă – pe toți cei care s-au pocăit de păcatele lor și s-au întors la El în credință.

Vom examina rolul Fiului în perioada răscumpărării explorând trei idei principale. Prima, motivul Fiului pentru răscumpărarea păcătoșilor, apoi promisiunea făcută de Tatăl Fiului, promisiune care a asigurat răscumpărarea păcătoșilor, și, în al treilea rând,

lucrarea pe care a făcut-o Fiul pentru a aduce această răscumpărare. Să începem cu motivul Fiului pentru răscumpărarea păcătoșilor.

MOTIVUL

Motivul Fiului pentru răscumpărarea păcătoșilor este complex și poate fi descris în diverse moduri. A fost motivat de dorința de a aduce slavă Sfintei Treimi, de dorința ca creația să-și împlinească menirea și de dorința de dreptate și de îndurare. Dar unul din cele mai cunoscute cuvinte folosite în Scriptură pentru a descrie motivația Fiului pentru răscumpărare este „dragostea” – dragostea pentru Dumnezeu, dragostea pentru creație și dragostea pentru oameni. Această dragoste nu este doar în Fiul, ci este împărtășită de toate persoanele Sfintei Treimi.

Dumnezeu este motivat să ne răscumpere pentru că El este dragoste. Scriptura vorbește clar despre acest lucru – 1 Ioan, „Dumnezeu este dragoste.” Ioan 3:16 era unul din cele mai cunoscute versete biblice din lume: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea.” Deci ce-L motivează să mântuiască și să răscumpere? Dragostea Sa. Dorința Sa și planul Său ca creația, și în special creația Sa umană, să-L cunoască, să trăiască în relație cu El, să fie împlinită în El și astfel să asigure o cale prin care oamenii să-L poată cunoaște și El să poată fi cinstit ca Dumnezeul iubitor și cu totul bun care este. Așadar, dragostea lui Dumnezeu pentru noi este cea care Îl motivează să ne răscumpere.

— Dr. Steve Blakemore

Vom studia dragostea lui Dumnezeu ca motiv ce stă la baza rolului Fiului în răscumpărare discutând despre trei idei, începând cu dragostea dintre cele trei persoane ale Sfintei Treimi.

Sfânta Treime

Fără îndoială, Dumnezeu a ales să răscumpere omenirea pentru că ne-a iubit. Însă unul din detaliile pe care le uităm uneori este că dragostea răscumpărătoare a lui Dumnezeu pentru oameni este un aspect al iubirii Tatălui pentru Fiul. Iată cum a descris Pavel hotărârea Tatălui de a ne mântui în Efeseni 1:4-6:

În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui (Efeseni 1:4-6).

În acest scurt pasaj, Pavel a menționat de trei ori că Dumnezeu a ales să ne răscumpere în El, prin Isus Hristos și în Preaiubitul Lui. Una din ideile lui Pavel este că dragostea lui

Dumnezeu față de noi izvorăște din dragostea Tatălui pentru Fiul. Dragostea dintre persoanele Sfintei Treimi este motivul suprem pentru răscumpărarea noastră. Învățăături similare găsim în Romani 8:39 și 1 Timotei 1:14.

Noul Testament atrage frecvent atenția asupra faptului că dragostea Tatălui pentru Fiul este crucială pentru răscumpărarea noastră. Tatăl a lămurit acest lucru la botezul și la schimbarea la față a lui Isus, după cum observăm în Matei 3:17 și 17:5 și 2 Petru 1:17. Isus a menționat acest lucru atunci când Și-a descris autoritatea de a răscumpăra și de a judeca în Ioan 3:35 și 5:20-23. Iar în Coloseni 1:13-14 Pavel a descris răscumpărarea ca cetățenie în împărăția Fiului dragostei Tatălui.

Această dragoste nu este fără direcție. Ea include dorința ca membrii Sfintei Treimi să fie onorați și ascultați, ca slava lui Dumnezeu să fie arătată și preamărită, ca scopurile Sale să fie împlinite, ca domnia Lui peste întreaga creație să fie recunoscută și laudată. Datorită rolului central al omului în scopurile lui Dumnezeu pentru creație, răscumpărarea noastră este un rezultat normal al iubirii din cadrul Sfintei Treimi.

Este important să înțelegem că Dumnezeu nu ne răscumpără pentru că n-ar putea trăi fără noi sau că Se simțea singur fără omenirea răscumpărată. Dumnezeu este independent. El nu are nevoi neîmplinite. El nu are nevoie de noi sau de restul creației pentru nimic. Așadar, știm că Dumnezeu nu creează și nu răscumpără din necesitate. El răscumpără, creează și face toate lucrurile pentru ca, în final, să Se glorifice și să-Și arate caracterul. Prin urmare, în întreaga creație – de la cerurile care vorbesc despre slava Sa și până la oamenii făcuți după chipul Său, care au menirea de a-I reflecta slava – Dumnezeu intenționează să-Și arate caracterul, sfințenia, valoarea și frumusețea. Tot ce face este pentru acest scop final. Însă de ce răscumpără? Răscumpără pentru a-Și putea arăta slava prin creația răscumpărată.

— dr. K. Erik Thoennes

Creația

În al doilea rând, și dragostea lui Dumnezeu pentru creație a motivat rolul Fiului în răscumpărare. Faptul că rolul Fiului în răscumpărare a fost motivat de dragostea lui Dumnezeu pentru creație reiese în mai multe feluri. Vedem acest lucru în grija Creatorului pentru tot ce a făcut și mai ales în dragostea Sa pentru oamenii creați după chipul Său.

Probabil că cel mai cunoscut exemplu este Ioan 3:16-18, unde citim următoarele cuvinte:

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El nu este

judecat; dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu (Ioan 3:16-18).

Ar trebui să precizăm că Ioan folosește frecvent cuvântul „lume” în diverse moduri. Îl folosește pentru a se referi la univers, la pământ, la întreaga omenire, la mulțimi de oameni, la oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu și la sisteme umane de valori și practici. Dar în acest caz pare să se fi referit fie la creație, fie la întreaga omenire din cadrul creației.

Ideea de bază din Ioan 3:16-18 este că dragostea lui Dumnezeu L-a motivat să mântuiască lumea. El încă dorea ca lumea să fie împărăția Sa glorioasă, populată și condusă de slujitorii Săi, de purtătorii chipului Său, neamul omenesc. Ca urmare, a plănuit să-Și trimită Fiul pentru a răscumpăra o rămășiță credincioasă din omenire. Mântuindu-i pe credincioși, Dumnezeu avea să creeze o nouă omenire și apoi să înnoiască cerurile și pământul pentru a fi împărăția Sa slăvită și casa omenirii răscumpărate. Această idee este menționată și în locuri precum Romani 8:20-22; 2 Petru 3:13 și Apocalipsa 21:1-4.

Credincioșii

În al treilea rând, și dragostea lui Dumnezeu pentru credincioși a motivat rolul Fiului în răscumpărare. În multe locuri din Scriptură se spune că Dumnezeu are o dragoste deosebită pentru credincioși. El vrea să fie în părtășie strânsă cu noi și să ne binecuvânteze. Și vrea ca și noi să-L iubim și să ne bucurăm veșnic de relația cu El. De fapt, dragostea lui Dumnezeu pentru credincioși este atât de deosebită, încât Biblia spune că El ne-a cunoscut și ne-a iubit înainte de a ne naște, lucru pe care-l vedem în Romani 8:29-39, Efeseni 1:4-12 și 1 Petru 1:2. Scriptura lămurește și faptul că dragostea lui Dumnezeu pentru credincioși a constituit o parte importantă a motivului pentru care Tatăl L-a trimis pe Fiul să înfăptuiască răscumpărarea, precum și a dorinței Fiului de a face voia Tatălui. Acest lucru reiese clar mai cu seamă din scrierile lui Ioan, precum Ioan 16:27, 1 Ioan 3:16 și 4:10-19.

Nu este exagerat să spunem că tot ce face Dumnezeu este motivat cel puțin în parte de dragostea Sa pentru poporul Său. Această dragoste se arată în mod perfect și deplin în Fiul Său. Cu toții avem frământări în viață și câteodată chiar ne îndoim că Dumnezeu ne iubește. Dar El nu ne iubește mai puțin atunci când ne frământăm sau ne îndoim. Realitatea este că El ne cunoaște toate păcatele și frământările și, cu toate acestea, ne iubește. Chiar înainte să fi avut credință în El sau să ne fi dorit să scăpăm de păcatul nostru, Dumnezeu ne-a iubit atât de mult încât L-a ales pe Fiul Său să ne răscumpere, iar prețul pe care l-a plătit a fost uriaș – Isus a trebuit să sufere și să moară sub greutatea păcatului nostru. Însă a făcut-o din dragoste. Iar acum, prin învierea Sa, a devenit mărturia vie a dragostei răscumpărătoare pe care o poartă Dumnezeu poporului Său.

După ce am studiat motivul lui Dumnezeu pentru răscumpărare, să ne îndreptăm atenția spre promisiunile divine care au făcut răscumpărarea sigură.

PROMISIUNILE

Promisiunile lui Dumnezeu sunt imuabile. Ele nu se pot schimba, iar Dumnezeu nu le va încălca niciodată. Dumnezeu va împlini negreșit tot ce promite. Acest fapt este important pentru a înțelege rolul Fiului în răscumpărare, deoarece răscumpărarea își are rădăcinile în promisiunile dintre Tatăl și Fiul.

După cum am văzut anterior, persoanele Sfintei Treimi au făcut o înțelegere pe care unii au numit-o „legământul răscumpărării,” în care au făgăduit să răscumpere omenirea căzută. În curând vom vedea că acest legământ al răscumpărării a dus la încheierea altuia, prin care era asigurată răscumpărarea după căderea în păcat. Teologii numesc frecvent acest legământ „legământul harului.” Acest acord solemn a fost încheiat între Tatăl, pe de o parte, și Fiul și omenirea răscumpărată pe de altă parte. Și guvernează întreaga perioadă a răscumpărării, începând imediat după căderea omenirii în păcat și ajungând la împlinirea sa supremă când Isus va reveni în slavă.

În acest legământ, Dumnezeu Tatăl a promis să îplinească planurile împărăției Sale pentru creație și omenire prin Fiul, îndeosebi prin întruparea Lui ca Isus Hristos. Fiul a promis să Se întrupeze ca om coborât din linia aleasă a împăraților davidici și să îplinească toate condițiile stabilite în legământul anterior de răscumpărare. El avea să moară cu o moarte ispășitoare pentru omenirea căzută și toți cei care se întorceau la El cu pocăință și credință aveau să fie răscumpărați din prezența, stricăciunea și vina păcatului. Împreună cu aceste făgăduințe, Tatăl și Fiul au consimțit să trimită Duhul Sfânt pentru a aplica avantajele mântuirii celor mântuiți de Fiul.

De regulă, teologii împart legământul harului în șase administrații, potrivit cu numărul ceremoniilor de legământ pe care le-a făcut Dumnezeu pentru a confirma legământul harului cu poporul Său. Aceste administrații sunt identificate de obicei cu omul care conducea poporul lui Dumnezeu în timpul săvârșirii ceremoniei legământului.

Totul începe în Geneza 3, imediat după cădere, cu Adam ca căpetenie a poporului de legământ al lui Dumnezeu. Este cunoscută drept „administrația adamică” a legământului sau simplu „legământul adamic.” În această administrație, răscumpărarea a fost oferită pentru prima dată omenirii în Geneza 3:15, identificată mai devreme drept „prima evanghelie.”

A urmat legământul înnoirii, încheiat cu Noe în Geneza 6-9. În administrația de legământ a lui Noe, Dumnezeu a făgăduit să mențină creația într-o stare stabilă, astfel încât omenirea să fie păstrată până când lucrarea răscumpărătoare a Fiului era terminată.

După aceea, Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam, descris în Geneza 15 și 17 și reafirmat în Geneza 22. Acest legământ a conferit privilegii și obligații speciale familiei lui Avraam și a făgăduit că unul dintre urmașii săi avea să fie Răscumpărătorul. Potrivit cu Galateni 3, acest urmaș este Isus.

Iată ce a scris Pavel în Galateni 3:16:

Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui.” Nu zice: „și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „și seminței tale”, adică Hristos (Galateni 3:16).

Pavel a observat că promisiunile administrației avraamice a legământului nu erau făcute numai lui Avraam, ci și lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu era Răscumpărătorul făgăduit, care avea să aducă toate binecuvântările legământului divin credincioșilor Săi – în special binecuvântarea răscumpărării din păcat.

A urmat legământul cu Israel, din vremea lui Moise, care este descris în pasaje precum Exodul 19–24 și în Deuteronomul. În administrația mozaică a legământului, sau „legământul mozaic,” Dumnezeu a instituit un sistem de jertfe care ilustra jertfa pe care avea să o facă Fiul când avea să Se întrupeze ca Isus din Nazaret. Aceste jertfe mozaice erau confirmări vizibile ale promisiunilor făcute de Tatăl și Fiul înainte de creație. Prin ele, poporul credincios al lui Dumnezeu primea o anticipare a răscumpărării care urma să fie săvârșită de Fiul.

În acest timp, Israel a fost consacrat ca preoție împărătească și popor sfânt. Prin supunerea față de legământul lui Dumnezeu, trebuiau să clădească împărăția pământească pe care urma să o conducă în cele din urmă Fiul.

A cincea administrație a legământului, și ultima din perioada Vechiului Testament, a fost cea a lui David, numită și „legământul davidic.” Administrația davidică a legământului harului este menționată în locuri precum 2 Samuel 7 și Psalmii 89 și 132. În această perioadă, Dumnezeu a promis că Răscumpărătorul avea să descindă din David, că va inaugura împărăția lui Dumnezeu pe pământ și că, prin domnia Sa dreaptă, va aduce răscumpărarea tuturor celor care au credință în El.

În sfârșit, cea de-a șasea administrație a început pe vremea lui Isus și va ține până la întoarcerea Lui. Biblia numește această administrație „Noul Legământ,” după cum vedem în locuri precum Luca 22:20 și Evrei 9:15 și 12:24. Sub această administrație a legământului harului, toată lucrarea de răscumpărare a fost împlinită și se împlinește. Isus Și-a îndeplinit rolul promis de a muri ca jertfă pentru păcat. Tatăl I-a acceptat jertfa. Duhul Sfânt aplică răscumpărarea tuturor celor care cred în Isus ca Răscumpărător al lor.

Temelia mântuirii a fost întotdeauna prin Fiul. Situația cronologică a cuiva în cadrul istoriei răscumpărării, raportată la perioada lucrării lui Isus, determină dacă perspectiva este retrospectivă, cum e cazul nostru în perioada Noului Legământ, privind în urmă la promisiuni care au fost împlinite și îndeplinite în lucrarea lui Isus. Sau dacă, așa cum e cazul celor din vechiul legământ, privește în viitor, fără a avea așa de multe detalii specifice cum avem noi acum, ci în conformitate cu făgăduințele lui Dumnezeu, care se termină și se împlinesc în persoana lui Isus. Așa că, da, temelia mântuirii noastre este întotdeauna Isus.

— dr. Robert G. Lister

Unii oameni se întreabă dacă au existat mai multe căi prin care oamenii erau mântuiți în Vechiul Testament, înainte de venirea lui Hristos. Răspunsurile care s-au dat sunt de genul: unii au fost poate mântuiți prin cârmuire, unii prin lege, unii prin alte mijloace, prin conducere și prin faptul că făceau parte din poporul Israel. Unii e posibil să fi fost mântuiți prin tăierea împrejur. Însă întreaga

Învățătură a Bibliei e că toate aceste lucruri nu erau decât pregătiri ale evenimentului unic care avea să ne mântuiască. Oricât de detaliat ar fi fost sistemul jertfelor și oricât de important, chiar profeții spuneau poporului să nu mai aducă jertfe dacă inima lor nu e întoarsă la Dumnezeu. Apoi cartea Evrei lămurește în totalitate că sângele taurilor și berbecilor nu putea niciodată să înlăture păcatul. O singură jertfă putea face acest lucru, și asta datorită unicității persoanei lui Hristos. El era Dumnezeu și om într-o singură persoană. Această persoană unică a fost singura ființă care ne putea răscumpăra pentru Dumnezeu.

— dr. Thomas Nettles

După ce am văzut motivul și promisiunile divine cu privire la răscumpărare, suntem gata să cercetăm lucrarea făcută de Fiul pentru a realiza răscumpărarea, îndeosebi prin întruparea Sa ca Isus din Nazaret.

LUCRAREA

Vom analiza patru aspecte ale lucrării răscumpărătoare a lui Isus: inaugurarea împărăției lui Dumnezeu, ascultarea de Tatăl, învierea și înălțarea Sa. Să vedem mai întâi inaugurarea împărăției lui Dumnezeu.

Inaugurarea împărăției

În Vechiul Testament, poporul lui Dumnezeu tânjea după ziua în care Dumnezeu avea să-Și aducă împărăția pe pământ într-un mod dramatic, distrugându-le complet dușmanii și dându-le o viață veșnică de binecuvântare. Aceasta era ziua în care mandatul inițial al omenirii avea să se împlinească în sfârșit. Dumnezeu avea să-Și restabilească complet creația, iar voia Sa avea să se facă pe pământ la fel de desăvârșit cum se face deja în ceruri.

Când profeții Vechiului Testament au vorbit despre această restabilire a lui Israel, a omenirii și a creației au numit-o Ziua Domnului, sau zilele din urmă. De asemenea, L-au identificat pe Mesia, sau Hristosul, ca persoana cheie care avea să conducă împărăția lui Dumnezeu în zilele din urmă. Și, potrivit Noului Testament, Isus, Fiul lui Dumnezeu, este Mesia cel mult așteptat, care a venit să stabilească împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Isus a spus că adusese împărăția lui Dumnezeu pe pământ în vremea Sa. De pildă, în Matei 12:28 a afirmat: „Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi,” însemnând că era deja acolo. În Luca 16:16 a spus din nou că oamenii intrau deja în împărăția lui Dumnezeu, când a afirmat: „și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală.”

Din nefericire, mulți oameni din vremea Lui au respins ideea că împărăția lui Dumnezeu venise deja, deoarece se așteptau ca aceasta să fie o realitate pământească de netăgăduit, recunoscută de toți, o răsturnare fizică evidentă a întregii ordini mondiale. Însă Isus a spus că împărăția venise într-un alt fel.

Iată ce a declarat în Luca 17:20-21:

Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: „Uite-o aici!” sau: „Uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru (Luca 17:20-21).

Într-adevăr, Isus nu a adus împărăția lui Dumnezeu în toată plinătatea ei. El doar a început această lucrare. Așadar, încă așteptăm să sfârșească ce a început, să isprăvească sau să desăvârșească împărăția lui Dumnezeu. Însă este un proces lent. După cum a spus Isus în pildele din Matei 13, Marcu 4 și Luca 13, împărăția lui Dumnezeu este ca o sămânță care crește în timp, sau ca drojdia sau plămădeala, care face pâinea să dospească în timp. Potrivit acestor pilde, am putea spune că împărăția a fost plantată, însă ziua recoltei nu va veni până când Isus nu Se va întoarce.

Noul Testament afirmă că Isus, Fiul întrupat al lui Dumnezeu, a inaugurat împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Și că, atunci când va reveni în slavă, acest veac rău se va sfârși cu totul, iar cerurile noi și pământul nou vor aduce restabilirea deplină a poporului lui Dumnezeu. Asta ar trebui să ne dea o mare nădejde și siguranță. Într-o lume căzută, uneori pare că răul triumfă și că suferim degeaba, însă dreptatea lui Dumnezeu nu va întârzia veșnic. Vine o zi când El va face judecata finală a vrăjmașilor Săi, va îndepărta în totalitate păcatul, suferința și moartea din lume și îi va răsplăti pe toți cei credincioși Lui cu o moștenire veșnică în împărăția Sa. Isus S-a făcut cunoscut prin multe minuni și învățături, dându-ne chiar Duhul Său cel Sfânt ca arvună a binecuvântărilor împărăției. Așa că putem fi siguri că va reveni ca să-Și desăvârșească împărăția și să ne dea moștenirea deplină.

După ce am văzut cum a inaugurat Isus împărăția lui Dumnezeu, să vedem lucrarea Sa de ascultare față de Tatăl.

Ascultarea

Mai devreme am discutat despre consecințele personale ale căderii omenirii în păcat, văzând că vina primului păcat al lui Adam a fost transferată întregii omeniri, din moment ce el reprezenta omenirea în calitate de căpetenie a legământului nostru. De asemenea, suferim din pricina ruperii părtășiei cu Dumnezeu și a depravării care ne împiedică să ne câștigăm singuri mântuirea.

Ei bine, într-un sens important, rolul de Răscumpărător al lui Isus a inclus reușita Sa acolo unde Adam a dat greș. El a dus o viață de ascultare perfectă față de Tatăl, care a culminat cu moartea Sa pe cruce. Prin ascultarea Sa, a câștigat binecuvântările pe care le pierduse Adam și acum le împărtășește cu tot poporul Său credincios. În Romani 5:12-19, Pavel a vorbit pe larg despre aceste paralele între Isus și Adam, iar în 1 Corinteni 15:45 L-a numit „cel din urmă Adam.”

Teologii vorbesc adesea despre două aspecte ale ascultării arătate de Isus de-a lungul vieții Sale. Pe de o parte, ascultarea Sa pasivă a fost faptul că S-a supus unei vieți de umilire și suferință, care a culminat cu crucificarea Sa. Moartea Sa pe cruce a satisfăcut cerința dreaptă a lui Dumnezeu ca păcatul să fie pedepsit cu moartea. În ascultarea Sa pasivă, Isus a fost înlocuitorul nostru. El a acceptat ca vina noastră să cadă

asupra Lui, adică să fie trecută în contul Lui. Iar după ce a fost socotit vinovat în ochii lui Dumnezeu, a murit în locul nostru. Acest unic act a plătit pedeapsa pentru toate păcatele noastre, așa că judecata și mânia lui Dumnezeu nu ne mai amenință. A obținut iertarea de păcatele noastre și ne-a eliberat de pedeapsa legii.

După cum spune Pavel în Romani 5:18-19:

... după cum printr-o singură greșală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți (Romani 5:18-19).

Aici, Pavel a făcut o comparație clară între Adam și Isus. El vrea să spună că, întrucât Isus ne reprezintă la fel cum ne-a reprezentat cândva Adam, jertfa Lui pe cruce ne eliberează de condamnarea dreaptă a lui Dumnezeu și Îl face să ne vadă drepți.

Al doilea tip de ascultare de care a dat dovadă Isus a fost ascultarea activă. Aceasta a fost viața Sa de ascultare față de tot ce a poruncit Tatăl. În întruparea Sa, Isus a ținut perfect legea lui Dumnezeu. N-a păcătuit niciodată și a făcut întotdeauna ce a poruncit Dumnezeu. La fel cum vina noastră a trecut asupra Lui pe cruce, ascultarea Lui dreaptă este trecută asupra noastră. Teologii numesc frecvent acest lucru „dreptate judiciară,” însemnând că suntem declarați drepți chiar dacă nu am fost încă eliberați complet de prezența păcatului ce locuiește în noi. Dumnezeu ne vede ca și când am fi Fiul Său întrupat Isus, ca și când am fi dus viața Lui perfectă și am fi făcut noi înșine faptele Lui bune. Prin urmare, părtășia noastră cu Dumnezeu este restabilită și, cu toate că depravarea încă ne împiedică să ne obținem singuri mântuirea, Dumnezeu ne răsplătește cu binecuvântările mântuirii pe baza meritului lui Isus.

Pentru a fi răscumparați din starea noastră păcătoasă, căzută, de „fii ai mâniei,” cum spune Biblia, avem nevoie ca Dumnezeu să ne rezolve problema. Suntem neajutorați, fără speranță de îndreptare, incapabili să ne rezolvăm problema păcatului. Însă Dumnezeu, prin harul Său, rezolvă această problemă, trimițându-Și Fiul pentru a ne reprezenta. Dumnezeu Fiul devine om și duce o viață perfectă de ascultare, moare o moarte perfectă pe cruce și apoi iese din mormânt, învingând moartea pentru noi. Singura modalitate prin care putem fi răscumparați este să facem parte din această nouă creație, aceste prime roade ale vieții răscumperate înviate pe care o reprezintă Isus. Iar modul în care putem deveni o parte din această nouă creație este prin a ne încredere în El, a ne pune credința în Hristos, omul cel nou, noul Adam, care reprezintă acest nou tip de omenire răscumpărată din starea noastră căzută. Așadar, prin credința în Hristos, Dumnezeul-om care ne reprezintă în lucrarea Sa răscumpărătoare, găsim răscumpărarea.

— dr. K. Erik Thoennes

După ce am văzut lucrarea lui Isus prin prisma împărăției lui Dumnezeu și a ascultării, să trecem la învierea Sa din morți.

Învierea

Învierea trupească a lui Isus a fost crucială pentru lucrarea Sa de răscumpărare. Înviind din morți, El a biruit moartea și a asigurat viața fizică veșnică a tuturor celor care au credință în El.

Iată cum a descris Pavel învierea Lui în 1 Corinteni 15:20-21:

Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților (1 Corinteni 15:20-21).

Păcatul lui Adam a adus moartea. Dar, când Isus a înviat din morți, a garantat că toți cei care cred în El vor fi și ei înviați, iar când Se va întoarce, vom trăi pe vecie în trupuri slăvite, la fel ca cel pe care îl are deja Răscumpărătorul nostru.

Reținând aceste lucruri despre învierea lui Isus, să trecem la al patrulea aspect al lucrării Sale de răscumpărare: înălțarea Sa la cer.

Înălțarea

După înviere, Isus li S-a arătat ucenicilor pe parcursul a patruzeci de zile și i-a învățat despre împărăția lui Dumnezeu. La sfârșitul acestei perioade, a fost luat în trup în cer. Acest eveniment este redat în Luca 24:50, 51 și Fapte 1:3-11.

Înălțarea a fost importantă pentru lucrarea de răscumpărare a lui Isus din cel puțin două motive. Pe de o parte, El S-a înălțat la cer pentru a fi așezat pe tron ca Împărat. Acum domnește, ca Împărat slujitor al Tatălui, peste întreaga creație și în special peste poporul Său, biserica. Aceste detalii sunt menționate în locuri precum 1 Corinteni 15:23-25, Evrei 12:2 și 1 Petru 3:22.

Pe de altă parte, învierea a fost importantă și pentru că I-a permis să-Și isprăvească jertfa în templul ceresc și să rămână în prezența Tatălui, mediind și mijlocind pentru poporul Său. Din poziția de mijlocitor, Isus Îi amintește Tatălui de jertfa pe care a adus-o pe cruce, pentru ca Tatăl să continue să-i ierte și să-i binecuvânteze pe credincioșii Săi. Citim despre acest lucru în texte precum Evrei 7:25-26 și 9:11-28.

Într-un sens, Fiul a fost dintotdeauna mijlocitorul nostru, din pricina legământului de răscumpărare pe care L-a făcut cu Tatăl înainte de creație. Însă Fiul a devenit mijlocitorul nostru într-un mod aparte după ce S-a înălțat la ceruri.

Iată cum descrie Pavel rolul de mediator al lui Isus în 1 Timotei 2:5-6:

Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți (1 Timotei 2:5-6).

Isus Hristos, Fiul întrupat al lui Dumnezeu, a murit ca jertfă pentru păcătoși. Acum El slujește înaintea tronului Tatălui, asigurând că prețul de răscumpărare pe care l-a plătit pe cruce se aplică vieții noastre în mod continuu. După cum citim în Evrei 7:25:

De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururi ca să mijlocească pentru ei (Evrei 7:25).

Nu este mântuire în nimeni altcineva, ci numai în numele Fiului Isus. În primul rând, niciunul dintre liderii religioși nu a atins starea de desăvârșire a lui Isus Hristos și niciunul dintre ei nu este veșnic. Și mai important este faptul că Isus Hristos e singurul mijlocitor calificat între Dumnezeu și om. Religiiile și filozofiile acestei lumi ne pot oferi principii bune pentru viață, însă numai Isus Hristos este Cel care vine de la Dumnezeu și înapoi la Dumnezeu. Numai El poate să ne împace cu Dumnezeu și să ne ia păcatul. Astfel, El este mijlocitorul între Dumnezeu și om nu doar în sens moral sau filozofic, ci în persoana Sa. În termeni biblici, Isus este singurul Dumnezeu-om, Răscumpărătorul ființelor umane, și nimeni nu poate atinge această stare desăvârșită prin eforturi personale și comportamente morale.

— Dr. Stephen Chan

Cu toții trecem prin încercări și frământări. Cu toții ne întrebăm uneori dacă Dumnezeu ne ascultă rugăciunile. Însă, în ciuda îndoielilor noastre, Biblia ne asigură că Isus a murit pentru a plăti prețul care ne răscumpără din păcat și a fost înviat pentru a ne asigura viața veșnică. S-a înălțat la tronul Său ceresc pentru a-Și conduce împărăția spre binele nostru și a mijloci încontinuu pentru noi. Asta nu înseamnă că viața este întotdeauna ușoară. Nu este. Dar înseamnă că Răscumpărătorul ne ascultă întotdeauna, are milă de noi și ne iubește, iar noi suntem în siguranță în mântuirea pe care ne-o oferă.

După ce am discutat despre Isus în veșnicie și despre lucrarea Sa în creație și răscumpărare, suntem gata să tratăm ultimul subiect major: lucrarea Răscumpărătorului nostru în desăvârșirea viitoare a cerurilor și a pământului.

DESĂVÂRȘIREA

Desăvârșirea cerurilor și a pământului constă în evenimentele ce însoțesc întoarcerea lui Isus și etapa finală a mântuirii noastre, ce va continua din acel moment până în viitorul fără sfârșit. Cuprinde nimicirea tuturor vrăjmașilor lui Dumnezeu, binecuvântarea supremă a poporului Său și înnoirea deplină a creației, în care poporul răscumpărat al lui Dumnezeu va locui pentru vecie. Pe scurt, este momentul când lumea va fi în sfârșit împărăția pământească glorioasă a lui Dumnezeu.

Vom examina ce spune Biblia despre desăvârșirea cerurilor și a pământului în trei pași. Mai întâi, vom descrie întoarcerea lui Isus, apoi vom analiza evenimentele care vor

desăvârși cerurile și pământul și, în final, vom descrie rezultatele veșnice ale acestei desăvârșiri. Să începem cu întoarcerea lui Isus.

ÎNTOARCEREA LUI ISUS

Prima venire a lui Isus pe pământ a fost caracterizată de o mare smerenie. În cea mai mare parte a lumii n-a fost cunoscut și, chiar în locurile în care a trăit, istoricii seculari au menționat foarte puține lucruri despre El. Însă a doua Sa venire va fi foarte diferită. Cum a spus Isus în Matei 24:30:

Vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă (Matei 24:30).

Și cum a spus Pavel în 1 Tesaloniceni 4:16:

Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos (1 Tesaloniceni 4:16).

Acestea și alte pasaje din Scriptură indică cel puțin patru detalii despre modul în care Se va întoarce Isus. În primul rând, va fi o întoarcere personală și fizică. Domnul Isus Hristos Se va întoarce în această lume în care trăim. Fapte 1:11 adaugă că El Se va întoarce la fel cum S-a înălțat la cer, însemnând probabil că va coborî din nori.

În al doilea rând, întoarcerea Sa va fi publică și vizibilă. Toți Îl vor vedea și va fi anunțat prin sunetul global al unei trâmbițe a lui Dumnezeu și prin glasul arhanghelului.

În al treilea rând, a doua venire a lui Isus va fi triumfătoare. Se va întoarce ca biruitor puternic. Conform unor pasaje precum Matei 16:27, 24:31 și 25:31, va fi însoțit de o oaste de îngeri.

În al patrulea rând, Scripturile ne descoperă și că Isus va reveni pe neașteptate, nu când ne așteptăm noi. De fapt, conform textului din Matei 24:36, numai Tatăl cunoaște data celei de-a doua veniri. De aceea, credincioșii n-ar trebui să-i creadă niciodată pe cei care afirmă că ei sunt Hristos sau că știu când va reveni El.

Știind aceste lucruri despre întoarcerea lui Isus, să vedem evenimentele pe care le va iniția la desăvârșire.

EVENIMENTELE

La întoarcerea lui Isus vor avea loc cel puțin trei evenimente cruciale: învierea generală, judecata de apoi și reînnoirea creației. Vom examina fiecare din aceste evenimente, începând cu învierea generală.

Învierea generală

Când Se va întoarce Hristos, toți cei care au murit vor fi înviați. Atât cei răi, cât și cei dreți vor primi trupuri noi, care vor ține veșnic. Acest lucru este arătat limpede în Ioan 5:28-29, unde Isus a spus următoarele:

... vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui [al Fiului] și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată (Ioan 5:28-29).

Idei similare găsim în pasaje precum Apocalipsa 20:13, unde ni se spune că învierea va fi și pentru cei al căror trup a fost pierdut. Nimeni nu va fi trecut cu vederea, ci întreaga omenire va fi înviată pentru a fi judecată.

Cu privire la trupul înviat al credincioșilor, Scriptura ne învață că va fi liber de stricăciunea și prezența păcatului. Păcatul nu va mai locui în trupul nostru și vom avea o sănătate perfectă pentru totdeauna. Așa cum spune Pavel în Filipeni 3:20-21:

Domnul Isus Hristos ... va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale (Filipeni 3:20-21).

În starea noastră finală, trupul nostru va fi slăvit întocmai ca trupul slăvit pe care îl are Isus acum, cel pe care L-a primit când a înviat din morți.

Și trupul necredincioșilor va fi pentru vecie, însă nu va fi răscumpărat din păcat, ci va continua să fie chinuit de efectele blestemului lui Dumnezeu împotriva păcatului. De fapt, acest blestem va crește când vor fi judecați. Scriptura vorbește despre învierea în trup a necredincioșilor în pasaje precum Ioan 5:28-29 și Fapte 24:15, iar condamnarea lor în trup este menționată în Matei 5:29-30 și 10:28.

Cel de-al doilea eveniment major care va avea loc la revenirea lui Isus este judecata de apoi.

Judecata de apoi

Imediat după învierea generală, Isus Își va exercita autoritatea și puterea de Împărat, nimicindu-Și toți vrăjmașii și binecuvântându-Și toți credincioșii la judecata de apoi. Fiecare om va lua parte la judecata de apoi; nimeni nu va scăpa de ea. Acest lucru este clar din pasaje precum Eclesiastul 12:14, Matei 12:36-37, 2 Corinteni 5:10 și Apocalipsa 20:12-13. Tot aceste pasaje arată că, la fel cum fiecare om va fi judecat, fiecare aspect al vieții fiecăruia va fi socotit ca probă la judecată. Fiecare gând, cuvânt și faptă vor fi evaluate.

Întrucât omenirea este căzută și păcătoasă, fiecare om care stă înaintea lui Dumnezeu pe baza meritelor sale va fi condamnat în cadrul acestei judecăți și pedepsit cu osânda veșnică în iad. Însă vestea bună este că toți cei care au fost iertați prin har, prin credința în Hristos, vor fi achitați și răsplătiți cu o moștenire veșnică.

Ioan 3:18 exprimă astfel acest lucru:

Cine îl crede pe el, nu este condamnat; dar cine nu crede este deja condamnat, pentru că nu a crezut în numele singurului Fiul născut al lui Dumnezeu (Ioan 3:18, BTF)

Aceeași idee se repetă în pasaje precum Ioan 5:24, 1 Corinteni 11:32 și 2 Tesaloniceni 2:12.

Eu cred că rolul de judecător al Fiului în lucrarea Sa răscumpărătoare este o modalitate de a echilibra tendința noastră de a accentua exagerat dragostea lui Dumnezeu, așa cum o vedem noi. Natura lui Dumnezeu este fundamental sfântă, iar sfințenia are două aspecte majore: standardele Sale drepte și dragostea Sa îndurătoare. Prin urmare, faptul că Fiul vine să moară pe cruce, din dragoste, este desigur esența a ceea ce înțelegem prin răscumpărare. Însă, în această răscumpărare, trebuie să ne confruntăm și cu faptul că El este sfânt și drept, iar standardele Sale nu s-au schimbat. Din grădină și până azi sunt aceleași. Cu toții am păcătuit. De aceea, dreptatea judecătorului trebuie să fie o parte importantă a noțiunii noastre de cruce și lucrare răscumpărătoare a lui Isus Hristos. Fără asta, cred că diminuăm noțiunea de păcat. Nu înțelegem nevoia de pocăință fundamentală și nevoia de mântuitor din acel păcat. Devine doar o zeitate iubitoare care vine și mă scoate din probleme. Această dreptate și neprihănire a Domnului Isus este fundamentală pentru o noțiune completă a lucrării Sale de pe cruce și a lucrării Sale continue în viața credinciosului după ce a fost mântuit. Și noi Îl vom întâlni pe Isus ca judecător la sfârșitul istoriei umane. **Prin urmare, întreaga noastră viață e plasată sub această sfințenie a dragostei și a neprihănilor sfinte, iar judecata Sa, în toată mila ei, este reprezentativă pentru noi.**

— dr. Bill Ury

În sfârșit, al treilea eveniment major care va avea loc la revenirea lui Isus este înnoirea creației.

Înnoirea creației

La fel cum Isus va judeca omenirea și o va curăța de necredincioși, va curăța și înnoi creația, lucru pe care-l descrie 2 Petru 3:10-13:

Cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde ... cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului. Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea (2 Petru 3:10-13).

Răscumpărarea omenirii va avea impact asupra restului creației deoarece, după cum afirmă Romani 8:22, „știm că, până în ziua de azi, toată [creația] suspină și suferă durerile nașterii și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.” Creația a fost supusă deșertăciunii din cauza păcatului lui Adam, deșertăciune care se manifestă prin dezordine, haos și moarte. Pavel spune că lucrurile prin care trece în prezent creația sunt precum chinurile unei femei care naște un copil. Asta înseamnă că urmează ceva – din asta se va naște ceva – și întreaga creație va fi răscumpărată și restabilită. Ea așteaptă acum împlinirea acestei realități, la fel cum noi, care avem primele roade ale Duhului, așteptăm înfierea și răscumpărarea trupului nostru. Și, la fel cum credinciosul este readus la starea de slavă și a scăpat de moarte, păcat și putrezire, creația va fi eliberată din robie în același timp cu apariția unui cer și pământ nou, fără moartea, putreziciunea sau dezordinea pe care le vedem acum în jurul nostru.

— Rev. James Maples

Potrivit cu Apocalipsa 22:3, această înnoire a cerului și a pământului va înlătura în totalitate prezența și blestemul păcatului. Toate efectele căderii omenirii vor fi eradicate, așa că poporul lui Dumnezeu va trăi fără păcat, suferință, boală sau moarte. Apocalipsa 21:4 ne spune că Dumnezeu va șterge fiecare lacrimă din ochii noștri. Întreaga creație va fi adusă iarăși la planul inițial al lui Dumnezeu și poporul Lui va primi binecuvântarea vieții fără sfârșit în împărăția Sa veșnică. Iar Noul Ierusalim descris în Apocalipsa 21 și 22 va fi capitala acelei împărății.

Apocalipsa 22:2 descrie o parte a acestui Nou Ierusalim astfel:

Pe cele două maluri ale râului era pomul vieții ... și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor (Apocalipsa 22:2).

Geneza 2 și 3 menționează că pomul vieții era plantat în Grădina Edenului. În Geneza 3:22-24 ni se spune că unul din motivele pentru care Dumnezeu i-a izgonit pe Adam și Eva din grădină a fost ca să-i împiedice să mănânce din rodul său. Dar, când Se va întoarce Hristos, după judecata finală, rodul pomului vieții va fi din nou la dispoziția omenirii, aducându-ne pace și sănătate veșnică sub domnia slăvită a lui Dumnezeu.

Există o legătură între om, ca creatură ce poartă chipul lui Dumnezeu și sub-cârmuitor al creației, și creație. Așadar, Adam și Eva sunt puși cârmuitori peste creație, sub autoritatea lui Dumnezeu, iar între ei și tărâmul pe care-l conduc există o conexiune. Când ei cad în păcat, efectele nu vin doar asupra lor, ci și asupra creației. Tot așa, la răscumpărarea finală a omenirii, la fel cum creația a fost aruncată în robia putrezirii odată cu păcatul lui Adam și al Evei de la început, cum afirmă Romani 8, ea va fi eliberată de aceleași efecte ale

păcatului când omenirea va avea parte de eliberarea finală. Așadar, există o legătură între cârmuitorul purtător al chipului și tărâmul pe care-l cârmuiește. Efectul este conjugat, atât în ceea ce privește păcatul, experiența păcatului uman și căderea creației în aceeași problemă, cât și eliberarea finală a oamenilor din păcatul lor în așa fel încât creația va fi eliberată și ea din acea robie.

— dr. Robert G. Lister

După ce am văzut cum va reveni Isus și evenimentele ce vor avea loc, să explorăm rezultatele întoarcerii Sale.

REZULTATELE

La începutul lecției, am rezumat planul lui Dumnezeu pentru creație spunând că El a creat universul pentru a-Și arăta și mări slava prin împărăția Sa în Hristos. Iar rezultatele revenirii lui Isus vor fi realizarea finală a acestui scop. Isus Se întoarce pentru a aduce împărăția lui Dumnezeu pe pământ în toată plinătatea ei, cu poporul credincios pe care Dumnezeu îl iubește și care, la rândul său, Îl iubește, Îl slujește și I se închină lui Dumnezeu.

Scopul suprem al lui Dumnezeu în răscumpărarea omenirii este să readucă un popor la El. Acea restabilire va fi chiar mai completă și mai măreață decât părtășia pe care au avut-o Adam și Eva în Grădina Edenului. După căderea omenirii, Dumnezeu le dă *proto-euangelion*, prima promisiune a evangheliei, și vorbește despre un Răscumpărător care va veni din sămânța femeii și va zdrobi capul șarpelui. Restul Scripturii reprezintă desfășurarea procesului acestei restabiliri. Poporul Israel este o parte a acestei restabiliri și o imagine a ei. Biserica așadar, fiind mondială, este o imagine și mai mare a acestei restabiliri. În cele din urmă, la a doua venire a lui Hristos, avem restabilirea noilor ceruri și a noului pământ, unde Dumnezeu are părtășie directă cu omenirea, cu toți cei care au ajuns să-L cunoască pe Hristos prin credință, iar ei se bucură de această stare perfectă în care Satan nu mai poate ataca și păcatul nu mai este prezent, și-L vor slăvi în mod desăvârșit pe Dumnezeu în veșnicie.

— Dr. Jeff Lowman

Rezultatele lucrării lui Isus de desăvârșire a cerurilor și a pământului pot fi rezumate în multe feluri, însă în această lecție le vom împărți în două. Mai întâi, vom vorbi despre slava lui Dumnezeu care rezultă în urma desăvârșirii, iar apoi ne vom axa pe bucuria răscumpărării pe care o trăiesc oamenii. Să vorbim întâi despre slava lui Dumnezeu.

Slava lui Dumnezeu

Cred că Dumnezeu triunic va primi slavă în veșnicie pentru lucrarea de răscumpărare. Dumnezeu a făcut acest lucru pentru slava Sa, pentru a-Și manifesta nu doar dreptatea și neprihănirea și imuabilitatea și sfințenia perfectă a legii Sale, ci și pentru a arăta că este înțelept și că poate menține toate aceste atribute, fiind totuși îndurător și iertător și îndreptățindu-i pe păcătoși. Profetul a întrebat: „Ce Dumnezeu este iertător ca Tine și cine are har ca acesta?” Deci este pentru slava lui Dumnezeu. Este pentru mântuirea păcătoșilor, însă rezultatul final, cel dorit, este ca slava lui Dumnezeu să fie manifestată într-o măsură tot mai mare în veșnicie.

— dr. Thomas Nettles

Când va reveni Hristos, domnia Sa peste împărăția lui Dumnezeu va atinge statutul cel mai înalt și onorat. Scopul de a aduce slavă lui Dumnezeu va fi împlinit când întreaga omenire va recunoaște conducerea lui Isus și se va închina înaintea autorității Sale. În Filipeni 2:9-11, Pavel a scris:

Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul (Filipeni 2: 9-11).

Bunăvoința lui Dumnezeu Îi va aduce slavă deoarece, în dragostea și bunătatea Sa, El îi va ierta pe păcătoșii care se pocăiesc și ne va binecuvânta mai mult decât ne putem imagina. Ca răspuns, noi Îl vom lăuda și Îi vom proclama bunătatea. În Efeseni 2:6-7, Pavel a spus:

El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus (Efeseni 2:6-7).

La întoarcerea lui Isus, loialitatea noastră va fi răsplătită și tot poporul credincios al lui Dumnezeu va moșteni noile ceruri și noul pământ, unde, așa cum afirmă Apocalipsa 21:1-5, ne vom bucura de prezența lui Dumnezeu într-un fel mai bun decât Adam și Eva în Grădina Edenului.

Înainte de cădere, evident, oamenii se bucurau de o relație liberă, nestingherită cu Dumnezeu. Dar, într-un sens, după căderea omului, Dumnezeu a plănuit o răscumpărare care așteaptă cu nerăbdare o relație cu El mai plină și mai măreață decât cea de dinaintea căderii. Așadar, Adam a fost numit prietenul lui Dumnezeu, însă privilegiul fiecărui credincios este acela de a fi numit fiu. Mulți au arătat că acest

termen implică un grad mai mare de intimitate în relație și că nu ne mai întoarcem în grădină. De fapt, ne mutăm în Noul Ierusalim și pare să existe o progresie de-a lungul teologiei biblice către acel loc măreț, Noul Ierusalim, cerurile noi și pământul nou, care nu presupun o întoarcere la locul în care am fost înainte.

— dr. Simon Vibert

În legătură cu întrebarea dacă ne este mai bine sau nu din cauză că omenirea a căzut în păcat, cred că în primul rând este important să recunoaștem că căderea omului, respingerea lui Dumnezeu, este un lucru tragic. Este un lucru cumplit; este înaltă trădare împotriva Marelui Împărat al cerului. Așadar, nu dorim să minimalizăm deloc marea tragedie a căderii. Însă, privind desfășurarea planului suveran al lui Dumnezeu, vedem că la sfârșit ajungem la un rezultat mult mai bun decât ar fi fost dacă am fi rămas în grădină ca Adam și Eva în starea lor de nevinovăție. Pentru că rezultatul pe care îl avem în urma răscumpărării nu este numai starea de nevinovăție, ci suntem aduși în părtășie cu Sfânta Treime; prin răscumpărarea și credința noastră în Hristos, suntem invitați la părtășia trinitară pe care Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au avut-o întreaga veșnicie și devenim părtași ai naturii divine, moștenitori împreună cu Hristos. Prin urmare, atunci când ne evaluăm starea în Hristos, cu siguranță e mult superioară celei pe care am fi avut-o dacă am fi fost în grădină ca Adam și Eva. Așa că există o binecuvântare minunată, suverană, care are loc datorită căderii. Nu spun că nu este un lucru cumplit, însă ea, datorită bunătății și puterii suverane a lui Dumnezeu, produce negreșit ceva mult mai măreț decât am fi avut altminteri.

— dr. K. Erik Thoennes

Firește că există și un alt aspect al revenirii lui Isus, care Îi va aduce slavă lui Dumnezeu, și acesta ar trebui să slujească drept avertisment pentru întreaga omenire. Pe lângă faptul că Își va binecuvânta poporul, Domnul îi va blestema pe cei care L-au respins ca Răscumpărător și Împărat. Pedepsa lor Îi va aduce slavă deoarece Îi va păstra onoarea sfințeniei, Îi va demonstra dreptatea și Îi va elibera poporul de sub asuprirea și durerea aduse de prezența păcatului. Și, conform pasajelor precum Apocalipsa 19:1-2, poporul neprihănit al lui Dumnezeu se va bucura la judecata celor răi. Însă, până atunci, în mod normal creștinii nu se bucură de aceste lucruri, ci se dedică proclamării evangheliei iertării și mântuirii în Hristos, astfel încât cât mai mulți să evite această soartă teribilă.

După ce am examinat slava lui Dumnezeu care rezultă în urma desăvârșirii, să vedem ce spune Biblia despre bucuria răscumpărării pe care o vor trăi credincioșii.

Bucuria răscumpărării

Biblia menționează cel puțin trei surse de bucurie permanentă pe care credincioșii o vor găsi în răscumpărarea lor. Probabil că cea mai mare dintre ele este aceea că vom avea o comuniune deplină cu Dumnezeu.

După ce au păcătuit în Grădina Edenului, Adam și Eva s-au ascuns unul de celălalt și de Dumnezeu. Iar când Dumnezeu i-a blestemat, au fost izgoniți din prezența Sa. Dar, la desăvârșire, Isus va restabili natura umană, astfel încât ni se va permite accesul fizic în prezența lui Dumnezeu pentru a-I vedea slava cu ochii noștri. Acest lucru este afirmat clar în pasaje precum Ioan 17:24, 1 Ioan 3:2 și Apocalipsa 21:3.

Iată cum rezumă Augustin de Hippo, episcop din secolul al IV-lea, această binecuvântare în lucrarea *Cetatea lui Dumnezeu*, cartea 22, capitolul 30:

Dumnezeu, care este Autorul virtuții, va fi acolo răsplata lor; căci, întrucât nu este nimic mai mare sau mai bun, El S-a promis pe Sine. Ce altceva ar fi putut însemna cuvântul Său „Eu voi fi Dumnezeul vostru și voi veți fi poporul meu,” rostit prin profetul, decât că „Eu voi fi satisfacția lor, Eu voi fi tot ce-și doresc oamenii – viața, sănătatea, hrana, belșugul, slava, onoarea, pacea și toate lucrurile bune”? Aceasta este interpretarea corectă și a spuselor apostolului „ca Dumnezeu să fie totul în toți.” El va fi sfârșitul dorințelor noastre, va fi văzut fără sfârșit, iubit fără silă, proslăvit fără plictis. Această revărsare de afecțiune, această îndeletnicire va fi cu siguranță ca viața veșnică, comună pentru toți.

O a doua bucurie a răscumpărării pe care o vor trăi credincioșii este comuniunea perfectă unii cu alții.

Pe lângă faptul că ne-a distrus relația cu Dumnezeu, păcatul lui Adam a distrus relațiile dintre oameni. Însă Apocalipsa 22:2 afirmă că, atunci când vom fi răscumpești pe deplin, popoarele vor fi vindecate. Războaiele vor înceta, nedreptatea va lua sfârșit și relațiile vor fi complet restabilite. Întreaga lume va deveni o comunitate familială pașnică și prietenoasă de oameni care se iubesc și se slujesc unii pe alții.

În cele din urmă, a treia bucurie a răscumpărării pe care o vom menționa este aceea că vom domni cu Hristos peste noile ceruri și noul pământ.

Pavel a menționat acest lucru în 2 Timotei 2:12, unde spune:

Dacă răbdăm, vom și împărăși împreună cu El (2 Timotei 2:12).

Domnia noastră împreună cu Hristos este menționată și în Apocalipsa 2:26-27, 3:21 și 22:5.

Adam și Eva au fost creați după chipul lui Dumnezeu și puși în Grădina Edenului pentru a cârmui această creație, sub stăpânirea lui Dumnezeu. Însă blestemul și stricăciunea păcatului lui Adam au împiedicat omenirea să facă acest lucru într-un mod care să împlinească scopul suprem al lui Dumnezeu. Isus, datorită jertfei și ascultării Sale, a început să facă ce Adam n-a putut. Acum El este căpetenia legământului nostru și domnește peste întreaga creație. La desăvârșirea lumii, omenirea răscumpeștată va cârmui

în sfârșit creația într-un mod care-I va aduce slavă lui Dumnezeu și beneficii întregii creații.

Creștinii pot reacționa față de speranța noastră viitoare, răscumpărarea deplină, cu un spirit de speranță. Speranța este anticiparea plină de încredere a unui viitor pozitiv. Iar natura remarcabilă și practică a nădejzii este că ne face energici, perseverenți și optimiști și ne dă în prezent un fel de bucurie anticipativă în siguranța că ce s-a promis va deveni realitate. Suntem și mai încurajați de sentimentul inevitabilității rezultatului pentru care lucrăm acum, care în domeniul natural ar putea fi puțin șubred sau nesigur din perspectiva noastră limitată.

— dr. Glen Scorgie

CONCLUZIE

În această lecție despre Isus Răscumpărătorul, am discutat despre persoana și lucrarea lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, în patru perioade: veșnicia – înainte de crearea universului; perioada inițială a creației; îndelungata epocă a răscumpărării; și veacul viitor al desăvârșirii.

Isus Hristos este, fără îndoială, cea mai interesantă, complexă și semnificativă persoană care a trăit vreodată. Iar El trăiește și astăzi. El este Împărat al întregii creații și domnește de pe tronul Său din cer. Nu putem spera să-L înțelegem și să-L apreciem vreodată în toată complexitatea Sa, dar să sperăm că imaginea de ansamblu oferită de această lecție ne poate pregăti să ne gândim la El într-un mod care să-L onoreze și să fie de folos poporului Său.